



IN PACE IN IBIPSUM



DORMIAM ET REQUIESCAM

ORETUR JUSTITIA



ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM



ETTURTUR NIDUM ALTARIA



XVI. ÉVF. 1915. 5. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephanum nyomda r. s.

VIRGO IPSUM, QUEM GENT



IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO



SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES



PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM



ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS

EICE AGNUS DEI



SPIRITUS CONTRIBULATUS

Május hónapban nyerhető oltáregyesületi búcsuk.

Teljes búcsu: 1. Akinek május a beiratkozási hónapja, a beiratkozás napján teljes búcsút nyer, ha bűnbánattal meggyónt, megáldozott és a Szentatya szándékára imádkozik. Továbbá ugyanezen feltételek mellett teljes búcsút nyerhetnek: 2. Az egyesület havi gyülekezetének napján azon tagok, kik a rendes feltételek mellett (gyónás, áldozás, Szentatya szándéka) a szentmisén és prédikáción résztvesznek. — 3. A havi imádás napján. — 4. Havonként egyszer, szabadválasztás szerinti napon. — 5. A hónap első csütörtökén. — 6. A hónap első péntekén. — 7. Egyszer a hónapban, akik ezen hónapban hetenként 6 órát dolgoztak a szegény templomok számára vagy a missziók és protestáns országok részére, vagy pedig falusi könyvtárak felállításán és ezen munkájukat rövid ájtatos imával kísérték.

Állomási búcsút az nyerhet, aki valamely oltáregyesületi, vagy örökimádás- vagy saját plébánia-templomát buzgó lelkiülettel meglátogat s ott a templomok látogatásáról szóló utasítás szerint imádkozik és pedig: *Teljes búcsút* Krisztus mennybemenetelekor, ha gyónt és áldozott is. — Harminczévi és harminc negyvennapos búcsút keresztjáró napokon, pünkösd ünnepén s annak nyolcada alatt szombatig bezárólag. — *Egyéb ideiglenes búcsúk:* 1. Hétévi és hét negyvennapos, ha törődött szívvel és áhítatos lélekkel végzik havi imádásukat. — 2. Ugyanilyen, ha havi összejövetelnél szentmise és prédikáción töredelmes szívvel résztvesz. — Háromszáz napos búcsú egyszer minden évben: 1. Azon tagoknak, kik szentséges áldáson résztvesznek. — 2. A Tanács ülésében résztvevő tagoknak. — 3. A terjesztőnk ülésében résztvevő tagoknak. — 4. Az egyesületi tagoknak minden szentséglátogatás alkalmával az egyesület bármely templomában.

Oltáregyesületi szándék május hónapban.

A Szentatyanak *békeakciójához* kell csatlakoznunk. A Szentatya szívét keserű fájdalom fogja el annak láttára, hogy a háború immár 9 hónapja tart, mely alatt a nyomor, a szenvedés és vérontás folyton nő. Mint a Krisztustól megváltott lelkek legfőbb főpásztorja, éjjelt nappallá téve dolgozik, gondoskodik, hogy a háború borzalmas szerencsétlensége elmúljon. De törekvésében szüksége van összes híveinek imájára. Az oltáregyletek tagjai legyenek az elsők, kik a Szentatyt imájukkal támogatják munkájában. Erre ő maga jelölte meg a május havát. Ép ezért május havi szentségimádásunkat, szentáldozásainkat, ájtosságainkat ajánljuk fel főképp a *Szentatyanak szándékára, békét nyerő törekvésére.*

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

1914. december havában befolyt adományok: Petes Antalné 5 K, Egri egyházmegyei tagdíjak 600 K, Jánosházi tagoktól 100 K, nógrádpataki tagoktól 17.92 K, özv. Kolossa Gézáne 2 K, Kálmán Pál 24 f, Molnár Józsefné 4 K, Lengyel Katalin 2 K, ft. Olajos József esp. úr által tagsági díjak 13 K, Lévy Tamásné 1 K, özv. Dapsy Gyuláné 4 K, Simon Ágnes 1 K, ft. Bócz Károly pléb. úr által tagsági díjak 24 K, Papp Irén 24 f, Podhorszki Irma 2 K, A világi O.-E. adománya 5.40 K, Novák Edit 1 K, Dréppéy Béla 1 K, Magyar Józsefné 3 K, Schöner Józsefné 60 f, Takács Jánosné 1 K, özv. Szűts Lajosné 1 K, özv. Szórády Jánosné 1 K, Jánocsik Mária 2 K, özv. Zubriczky Józsefné terjesztőnk által: Krantz Józsefné 4 K, dr. Zubriczky József 2 K, dr. Zubriczky Józsefné 2 K, Huber Antalné 1 K, Sik Magdolna 60 f, özv. Zubriczky Józsefné 8 K, Tóth Teréz 2 K, három deméndi

(Folytatás a 127. oldalon.)

ÖRÖKIDŐS

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Bozóky Géza*: A diadalmas Oltáriszentség. — *Dr. Tiefenthaler József*: Béke királynője — *Baum M.*: Találkozás (költemény). — *Pázmándi*: Jézus szerető szíve az Oltáriszentségben. — *Dr. T. J.*: Két eucharisztikus lélek emlékezete. — Újmisés levele papnövendék barátjához. — *Gyakori szentáldozás*. Rovatvezető: *dr. Wéber Pál*. — Szabad-e gyónás nélkül áldozni? — Angyalföldi hitélet. — Háborús esetek. — A gyakori szentáldozás hatása. — *Jézusom, örööm*. Rovatvezető: *dr. Szyllaba Emil*. XV. Benedek pápa Őszentsége apostoli áldását küldi az eucharisztikus szövetségnek. — Katonáink Istenfélmé. — Eucharisztikus szövetségek. — Felső bíbók. — Fohász. — Fehérvásárnap a vérmezőn. — A pestujhelyi euch. szövetségről. — *Röptében a nagyvilág körül*. — *Egyesületi élet*. — *Irodalom*. — *Kimutatások*.

A diadalmas Oltáriszentség.

MINDEN hadjárat befejezése után egymásután szoktak megjelenni a könyvpiacra az abban résztvettek feljegyzései, élményei és visszaemlékezései. S aki egy kor szellemébe bele akarja magát élni, azt legbiztosabban ilyen naplók átolvasása által érheti el. Ezért fogadják nagy örömmel épen a komoly történetírás mesterei a memoirirodalom még oly jelentékenynek látszó ujdonságait is, mert akárhányszor egy-egy bennük talált adat nagyobb fényt derít az eseményekre, mint a diplomácia kötetekre terjedő száraz hivatalos okmányai.

Ilyen helyzetben lesz egykor az az író is, aki a XX. század most lezajló éveinek valláserkölcsei állapotát akarja egykoron jellemezni. A lövészárkából és földalatti fedezékekből írt levelek nem csupán az ott kiállott rettenetes szenvedésekről adnak hangjuk közvetlensége folytán hosszú évek multával is megrázó és való képet, hanem meggyőzően igazolják majd azt is, hogy a lélek még akkor sem képes lemondani a boldogság utáni epekedésről, midőn már minden földi vágyának szárnya van szegve. Sőt tulajdonképpen ez az érzés épen ekkor tör ki a legnagyobb erővel, akár csak a tűzhányók lávája, mely látszólagos pihenés után dobja legmagasabbra izzó kőveit. Igen, a lelket néha nagy események pörölycsapásai ébresztik ugyan csak föl, de akkor annál jobban tudatára hozzák neki, hogy ennek a léleknek ép úgy megvan a maga éhsége, mint a testnek, melytől az álom szintén távol tudja tartani ideig-óráig az éhség kínzó érzetét, de a fölébredés után viszont annál erősebben marcangolja a gyomor idegeit.

A világháború is egy ilyen szörnyű ébresztő volt. Milliók lelkét tartotta fogva kábító álmot s e kábultságukban nem vették észre, hogy éhesek. De a 42 cm-es mozsarak bőmbőlése s a gépfegyverek vérfagyasztó kattogása akkora zajt támasztottak, hogy lehetetlen volt föl nem ébredniök. Míg máskor a modern kor kábítószerei csakhamar újabb álomba ringathatták az ébrenléttől remegő embert, most egyszerre lehetetlen lett ez a narkotizáló méregvásárlás. Hiszen a lövészárkokban nincsenek kabarék, nem folyik a pezsgő, hiányzik a báltermek és szinpadok parfümillatos bódító levegője, nem találni kávéházi márványasztalokat obscén élclapokkal, nincsenek könyvesboltok mámorító regényekkel, hanem csak lecsapó gránátok pokoli süvöltése s a szétrobbanó shrapnellek rettenetes füttyülése hallatszik, mely a legelfásultabb idegeket is galvanizálja és ebben a viharban letörlődik a lélekről minden szenny s mint egy tükörben, visszaverődik rajta az örökkévalóság egy fénysugára, mely egyszeriben kiveri az álmat a szemekből s gondolkodásra készíti a legeltompultabb agyat is.

A lelket, mint egy hatalmas mágnes, vonzani kezdi a túlvilág. A lélek mohó éhséget érez, mely egy pillanat alatt megváltoztatja egész eddigi életfelfogását. Ezt a vágyat kielégíteni most egyetlen gondolata. Széttépni azokat a kötelékeket, melyek eddig lenyűgözték, minden törekvése. Ime ez az Oltáriszentség legnagyobb diadala s ezt hozta meg nekünk a világháború.

Nem tudunk egyetlen esetet sem, hogy a hadba vonulók valamelyike a még rendelkezésére álló utolsó félórát arra használta volna föl, hogy beiratkozzék egy szociáldemokrata-egyletbe vagy ország-világ előtt kijelentse, hogy e komoly percben beáll a szabadgondolkodók táborába, de viszont százezrek, kik eddig felé sem néztek a templomoknak s gúnymosollyal beszéltek a gyónásról, most egyszerre letérdeltek a templomok hideg kővére s mikor lelküket föltárva a pap előtt, ismét fölemelkedtek, arcukra olyan boldogság ült, mintha a világ legszerencésebb halandói lennének, nem pedig a halál elébe sietnének.

A Belgiumba induló német csapatok az augusztus 3-ikáról 4-ikére virradó éjjel egy nagy mezőn végezték el gyónásukat, melynek minden sarkán egy-egy pap gyóntatott. Egy szociáldemokrata hajnali 2 órakor utolsónak járult a lelkészhez s így szólt társaihoz: «Igaz ugyan, hogy eddig szidtam a papokat és az egyházat, de most annyira bánkódom, hogy gyónás nélkül nem mernék az ellenség elé menni».

A herbesthali pályaudvaron egy II. osztályú váróterem volt a gyóntatóhelyiség. Bornyúval és hadifőlszereléssel léptek a katonák egymásután a paphoz, hogy meggyónjanak. Az egyik katona a gyónás végével levelezőlapot kér a paptól, ki arra kéri, hogy siessen, mert még a

többiek is sorra akarnak kerülni. «Főtisztelendő úr, mondja a harcos, feleségem térdenállva rimánkodott, hogy győnni menjek, de mindig elhalasztgattam. Most annyira boldog vagyok, hogy okvetlen közölnöm kell vele ezt a hírt».

Freiburgban egy zászlóalj állt menetkészen. Várták a sürgönyileg érkezendő parancsot. Egy tiszt századtól-századig ment, hogy a legénységgel tudassa, hogy több pap gyóntat és csakugyan néhány száz ember békült ki még az utolsó percben Istenével. Mikor az egyik pap a tisztnak szorgoskodásáért köszönetet mondott, az elhárítva a hálálkodást, így szólt: «Inkább én tartozom önnek köszönettel, hiszen súlyt fektetek rá, hogy katonáimnak minden dolga rendben legyen, midőn hadba vonulnak». A freiburgi Károly-kaszárnyába éjnek idején hozták el az Oltáriszentséget a templomból. Két pap letérdel és úgy tartják az áldozók elé asztal gyanánt az áldoztatási kendőt. A katonák sorban járulnak a rögtönzött oltár elé és nem egynek szemében csillognak a könnyek, mikor éltük talán utolsó szent áldozásához járulnak.

Legmegindítóbb azonban az, midőn az ostya színében elrejtőző Üdvözítő a lövészárkokban keresi föl a katonákat. Nem egy tábori levél írta már le azokat a megható jeleneteket, melyeknek ilyen alkalmakkor a harctér tanúja. Az oltár hevenyében összerakott gyalumatlan deszkákból készül, melyet csukaszürke posztó takar és zöld levelek, esetleg egy fenyőgaly díszítenek. Az ágyúk dörögnek, a föld remeg és a katonák némán kúsznak a rögtönzött oltár elé, hogy magukhoz vegyék az élet és halál Urát. Megtörtént, hogy ilyenkor az áldozók oly nagy számban jelenek meg, hogy a tábori lelkésznek nem volt elegendő szent ostyája. A hatás, amit ezek a szentáldozások kiváltak a jelenlevők szívéből, leírhatatlanok. Hiába zúgnak a levegőben a gránátok, hasztalan pattognak záporosó módjára a fedezéken a sziszegve érkező golyók, a megáldozott katonák szívét csodás békesség szállja meg. Az a tudat, hogy a mindenség Urát hordozzák kebleikben, hihetetlenül bátrakká teszi őket s egy ötszörte nagyobb ellenséggel szemben is rohamra indulnak. Ime az Oltáriszentség egy újabb győzelme!

A háború vallásossá teszi az embert, írja egy német a harctéren szerzett benyomásai alapján. Aki épségben kerül ki az ütközetből, mély hálával fogadja a Gondviselés közvetlen oltalmát és úgy érzi, mintha Isten új élettel ajándékozta volna meg, az újonnan kapott időt tehát kötelessége ezentúl alaposan kihasználni.

Nézzétek meg a templomokat! Soha annyi egyenruhát nem lehetett ott látni, mint épen most. A felkötött karú, mankóval járó és béna katonák ezerszámra térdelnek az oltárok előtt, de most nem kíséri őket gúnymosoly; senki sem meri őket asszonyi gyöngeségről vádolni, hiszen

a csataterén vérük hullásával bizonyították be, hogy igazi hősök s nem félelemből jönnek imádkozni, mert nekik már többé nem kell visszatérniök a csatamezőre. Mi tette őket vallásosokká? Nem nehéz rá megfelelni.

Dr. Bertram Adolf boroszlói hercegérsek említi az idei év első hónapjában kiadott pásztorlevelében, hogy a kölni eucharisztikus kongresszuson egy olasz püspök a kongresszus nagyszerűségétől elragadtatva, a következő kijelentést tette előtte: «Nekem úgy tetszik, hogy nagyon rossz idők előtt állunk és Isten az Oltáriszentség ereje által akarja megerősíteni Németországot, hogy egy közeledő végzeteljes kornak szerencsés legyen a kimenetele». E szavak az érseknek — mint írja — ismét eszébe jutottak, midőn a világháború kitörésekor a szürke egyenruhás katonák százezrei térdeltek le a katolikus templomokban a szentáldozáshoz s a tábori levelekből értesült, hogy milyen diadalokat űlt az Oltáriszentség harcosaink szívében. Az olasz püspök látnoki ihletű szavai tényleg valókra váltak. *Si Deus pro nobis, quis contra nos?*

Azok az emberek, kiknek lelkére a golyózáporban már ráesett az örökkévalóság egy fényvillanása, most már egészen más szemmel nézik az életet, mint azelőtt. Hányan vannak közöttük, kiknél csakis ez a sugár volt képes áthatolni azon az acélpáncélon, mely eddig szíveiket borította. Hol van az a Röntgen-készülék, mely erre alkalmas lett volna? A megkérgesedett emberi szív burkolatának megoperálására egy Isten sebészeti műtétére volt szükség s ezt az operációt százezreken kellett végrehajtani. És a Mindenható megengedte a háborút, egy már hosszú hónapok óta dúló háborút, hogy ezalatt a lelkek millióit mentse meg ezzel a legutolsó eszközzel. Nehéz, fájdalmas műtét, nagysága minden emberi méretet felülmul és eredményét is csak az utolsó napon fogjuk látni a maga egész nagyságában. De az örök Szeretet nem is dolgozhatik olyan csekély arányokban, mint egy afrikai hittérítő. Végtelen irgalmában segíteni óhajtott a bukásba rohanó emberiségen és feltárja a mennyország ajtait, hogy azokon át egy isteni népvándorlás folyamata indulhasson meg az Örökboldogság honába.

A háború előtt a világ szinpadán az anyagelvűség már-már diadalünnepeket űlt és százezrek, milliók haladtak azon az uton, mely a bukás örvényébe vezet. S amikor már minden veszve látszott, egy óriási és nem várt fordulat egyszerre megváltoztatja a helyzetet. A templomok zsufolásig megtelnek erős, éltük delén álló férfiakkal és az oltárok lépcsőjén nem asszonyok és gyermekek térdelnek, hogy magukhoz fogadják a mindenség Urát, hanem meglett emberek, kik talán már évtizedek óta nem voltak ennek az asztalnak vendégei. Így lesz a legnagyobb rosszból: a háborúból a legnagyobb jó lelki megújulás.

Mikor volt ennél szebb győzelme az Eucharisztjának, mikor űlt nagyobb diadalt az a megvetett és lenézett Üdvözítő, mint épen most?

Hogyan fog eldőlni a milliók csatája, azt egyedül Isten tudja, de hogy a lelkek milliói kinek hódoltak meg, arra már ma megadhatja a választ. A XX. század világháborújának igazi nagy győztese az ostyában elrejtett Krisztus!

Dr. Bozók Gyéza.

Béke királynője.

A LEGNÉPSZERŰBB szó a világon és a legdrágább sóhajtvá sóvárgott kincs — a pax, a béke. Mikor tűnik fel Noé békegalambja, mikor suhint felénk a drága olajág, ezt kérdi magától a muszkátverő honvéd, ezt az érte aggódó hitves és anya. A béke vágya ott lüktet minden szívben s varázsereje éltet, erősít, vigasztal, miként a rabot a remény, hogy még szabad lesz. Hogy még szabad lesz az anyai és hitvesi szív, a család, a haza, az emberség a háborúnak rémétől és borzalmasságától, mely immár 10-ik hónapja marcangol bennünket. Nappalunkat fájdalom és bánat, éjjelünket véres csaták lázas álma nyugtalanítja. Kiknek hozzátartozói már elvéreztek a harcmezőn, azoknak állandó tortúra, kín a háború, mely sebeiket tépi és nem engedi behegedni. Akiké pedig még ott szenvednek és küzdenek halált megvető bátorsággal a lövészárookban s a rohamok temetőjében, azoknak csüggedő aggodalmát csak a béke reménye enyhíti.

Ó milyen drága szenvedő lelkünknek az evangéliumnak husvétvasárnapja, amikor az aggódó és szenvedő apostoloknak megjelenik az Úr és szent ajkáról feléjük lehelet: *«Pax vobis — béke veletek»*. Nem felejthetjük el e jelenetet. Éjjel-nappal szemünk előtt lebeg a feltámadt Krisztus életet kiáradó alakja s halljuk a megváltó ígét: *pax vobis — béke veletek*. Oda furakodom az apostolok közé, melléjük térdepelek, hogy nekem is szóljanak az üdvözítő igék. S lelki szemem úgy látja, hogy minden ember a világon követi példáját. Az utolsó vacsora terme Magyarország templomaivá tágul, melyekben minden magyar keresztény lélek ott térdel az apostolok mögött és sóvárogva várja a *«pax vobis»* kegyelmét. Sőt a templomok falai, a haza határai is elmosódnak s az egész emberiség, az egész kereszténység térdre borul Krisztus előtt s imádkozza a szent mise gyönyörű szavaival: *pacem da nobis, békédet add nekünk, Uram!*

A bűnbánat érzése ül az Istenhez tért emberiség arculatjára és a bűn okozta nyomortól és szenvedésből lesújtva nem meri esdő tekintetét

Istenre emelni, azért a pápa, a kereszténység feje, Krisztusnak földi helytartója intonálja, imádkozza elő az emberiség békeimáját. Szívének minden dobbanása a békeért van, hogy ne folyjék többé emberek vére az országok határain. Érti kötelességét, tudatában van hivatása nagyságának s mint a kereszténység szenvedő atyja imádkozik a békéért és elrendeli, hogy egész május hó folyamán minden katolikus templom a világon naponként imádkozzék a békéért.

— S nem pusztá véletlen, hogy éppen május hónapjában, szűz Mária havában kell a békéért keresztes hadat indítanunk. Hiszen a «pax hominibus — béke az embereknek» angyali éneke azon bölcső felett hangzott fel először, mely felett a boldogságos szűz Mária anyai gondja és aggodalma virrasztott. Mióta Isten a szent Szűz révén adta az emberiségnek Krisztust, a békeség fejedelmét, azóta a keresztény világ nagy bajaiban mindig a szent Szűz közbenjárásától reménylette és nyerte az üdvös béke áldását.

Mikor egykor a mohammedanizmus fegyverrel a kezében már a kereszténység szíve, Róma felé fenyegetődött, szűz Máriától kért és nyert a lepantói győzelem által segédelmet a remegő kereszténység.

Vagy szabad-e valaha elfelejteni, hogy nemzeti elnyomatásunk korszakában, az 1848-iki szabadságharc szomorú vége után a lassú kimulásra ítélt nemzet utolsó reménysugara szűz Mária segítségére volt? Felkerekedett 25.000 magyar s élükön Scitowszky hercegprimással elzárándokolt öreg Mária-Cellbe, hogy a Magyarok Nagyasszonyához könyörögjenek olyan békéért, mely a nemzeti és vallásos élet, a magyar keresztény kultúra és békés haladás melegágya legyen.

Ma a világháború borzalmai közepette a legnagyobb erkölcsi hatalom és tekintély, melyre valláskülönbség nélkül mindenki tisztelettel és csodálattal tekint fel, a pápa, XV. Benedek áll az emberiség élére, hogy a béke kegyelmét Isten könyörületességétől kikönyörögje. Zarándoklatot vezet a pápa szűz Mária oltárai elé s kell, hogy az egész keresztény világ mögéje sorakozzék s kérje az Istenanyát, hogy szent Fiától, a mi Urunk Jézus Krisztustól megnyerje a zaklatott világnak a béke áldásait. Május hava a béke kérésének hava legyen. Sokat és sokáig kell imádkoznunk, mert a veszedelem, melyben a népek sanyalódnak, kimondhatatlan nagy. De szívünket eltölti szent Bernát mély bizalma a szent Szűz iránt, mivel sohasem lehetett még hallani, hogy te, szent Szűz valakit meg nem hallgattál volna — és Május királynője a boldogságos szűz Mária elküldi nekünk a béke olajágát, megsuhogtatja fejünk felett a békegalamb szárny-csapásait és meghallgatja a hitvesek, anyák, gyermekek és katonák béke-imáját.

Dr. Tiefenthaler József.

TALÁLKOZÁS

Csiling-giling, az oltár csengője szól,
Egy jó anyóka korláthoz siet,
Szentáldozáshoz megy. Hozott az Úrnak
Megtisztult lelket, megtisztult szívet.

— Istenem, áldlak, Istenem, imádlak,
Susogja a halvány gyöngye ajak.
Egyetlen reményem elhívta a haza,
Istenem, véd meg, óvd meg fiamat.

Csiling-giling, az oltár csengője szól,
Tábori misében áldoztat a pap.
Jönnek a katonák hosszú sorokban,
Utolsónak a legifjabb marad.

Istenem, áldlak, Istenem, imádlak,
— Kél halk fohász az ifjú ajakán —
Tudom, hogy miattam aggódik szegény,
Ő vigasztald meg az édesanyám.

Ki tudja mennyi, mennyi mérföld
Választja el az ifjút és anyát
S a két lélek az Úr Jézusban
Mégis, mégis egymásra talált.

Baum M.

Jézus Szerető Szíve az Oltáriszentségben.

Elmélkedés a résztvevő és szenvedő Jézusról.

ZIVATAROS, borult, csapásoktól megterhelt idők imádkozó lelkeket szülnék s ha valamikor, úgy bizonyára most, ebben a zivataros időben mondhatjuk a zsoltárossal: «miserere nostri Domine secundum magnam misericordiam tuam...!» Kegyelmezz meg nekünk Uram, kegyelmezz! S ezt az imát és fájdalmasan hangzó fohászt oly sokan tudják mondani most lélekből, nemcsak szájjal, mert hiszen annyinak vérzik most a szíve, könnyezik a szeme, fáradt madár a lelke, oly sokan lesznek árvákká és szerető hitvesek özvegygé, hogy valóban ráillik a jelennek sok halandó emberére, hogy siralom völgyében lakik.

És körülnéznék a nagy világban, hogy találjanak csak egy segítő kezet, ki a nagy terhet megkönnyítené; egy biztosan gyógyító orvost, ki a szívek sebét begyógyítaná; egy résztvevő tekintetet, mely a könnyeket felszárítaná. De hiába! Nem találnak a nagy láthatáron senkit és csak néznek, néznek kisírt ködös szemmel tovább és keresik, mint az evangéliumbeli beteg kereste lázban égő, lihegő ajakkal az irgalmas samaritanust!

Mondják az idő hegeszt, de én hozzáteszem, hogy lassan; most pedig egy olyan gyógyszer kell, mely hegeszt is, életet is, vigasztal is, mely a sok fájdalmat megédesíteni és az elvesztett kedves után a biztató reményt fönn tudja tartani egy örökké tartó boldog jövőben, mely megerősíteni tudná a csapásoktól ellankadt karokat a további munkára;

egy világító mécses kell a kisírt szemeknek, hogy fényt derítsen és utat mutasson az élet útjain járóknak!

És ekkor ebben a zürzavaros, jajszavas kesergő világban csendesen, nesztelenül egy kis fehér ostya száll lelki szemem elé, látom, mily sokan mennek hozzá reggelenként: szegények, gazdagok, ifjak és öregek, megelégedett és gondterhelt emberek, kiknek arcáról azután oly édes öröm sugárzik a reggeli órákban, hisz Ő van náluk, a könnyeket letörlő, szíveket vigasztaló Jézus és nekik is, mindegyiknek fáradt lelkébe, terhelt szívébe azt súgja szeliden: én megenyhítlek titeket!

Ó, mily édes pillanataik vannak a gyakori és mindennapi szentáldozóknak e percekben. Hozzájok tér be: *a résztvevő Jézus*. Mert most oly sok-sok kesergő léleknek részvét kell! Hányan vannak a megsebzett szívűek, kiket nemcsak a világ fájdalma gyötör, hanem kiket a vétek átkos súlya is nyom! Hányan ragadnának meg egy felemelő kezét, melyet az elfeledés és megvettetés után valaki szeretettel nyujtana nekik! Hányan nincs édes otthona s a fagyos éjszakában érzi nemcsak a téj hidegét, hanem az emberi szívek keménységét is! És ki tudja hányan bolyonganak ismeretlenül, mint őszi ködben a homályos alakok, kik valamikor becsületüket veszítették és napfényre nem mernek jönni... s *a résztvevő Jézus* most ezekhez megy! A szent ostyából mindegyikhez van egy jóságos szava. Megérti a szívek fájdalmát s a kétségbeesni kezdő lelkeket nem hagyja el, nehogy összetörjenek, mint repedező nádak a szélben. A vétkesekkel úgy bánik, mint a tékozló fiúval bánt irgalmas atyja, ki leborul előtte, megcsókolja... Akit már senki sem szeret és mindenki megvet, azt úgy fogadja szeretettel, mint Magdolnát, a bűnös nőt, s aki hideg éjszakában bolyong ismeretlenül, de végre Hozzája megy, arra Szent Szívének melegét árasztja, mely nem hervaszt, hanem éltet és hevít. Mindenkit meghív és örömmel vár, vigasztal és megerősít, vétkeket töröl és lelkeket tisztít, s mindnyájan úgy érzik magukat nála, mint János, a kedves tanítvány az utolsó vacsorán...

De másodszor a gyakori áldozók szívébe tér *a szenvedő Jézus*. E világban annyi a szenvedés, oly sok a teher, hogy akik hordják és viselik, nagyon megérik súlyát. A szenvedés tulajdonképpen próbakő, mely megmutatja, ki tudja túrni és békével hordani azt, ami alatt sokan összeroskadnak. A szenvedés egy küzdelmes harc az élet mezején hosszú éveken át, törtetés a magasságok felé alacsony földről, de amely törtetés nehéz, küzdelmes a rögös utakon, hol annyi a kő, melyben megbotolhatunk, oly sok az ellenség, de pokoli ellenség, mely lelkeket akar beszennyezni bűnnel, szíveket megölni vétekkel, tiszta, szüzi lelkeket akar bemocskolni aljas vággyal, s ebben a zürzavaros árban, a küzdelmeknek útján, háborgó tengereken most ismét csak csillagot keresünk,

a reménynek csillagát, mely utat világítson meg, egy mentő kezét habos hullámokon, mely az alámerülő Pétert is megfogá és egy biztató szót, mely új erőt öntsön a kicsinyhitűekbe.

Ekkor megint a Mester jut eszembe dobogó Szívével az Oltáriszentségben. Mintha hallanám jóságos szavát: «Teneked a lelked fáj, mert a bűn súlya nyomja, nézd, én láttam ezt előre az Olajfák kertjében és ott is hullott érted szent vérem, — téged mindenki elhagy és gúnyos mosollyal vesz körül, nézd, mit gondolsz, hányan indultak meg rajtam Pilátus erkélyén... te leroskadni készülsz az életnek útján, lásd én háromszor estem a kálváriai úton... te félsz a szenvedéstől, mert terhes, de az én keresztm még terhesebb volt... téged nem könnyeznek meg, rajtam hány könnyezett a Golgotha hegyén?... nincs vigasztalásod, látod az én szűz Anyámat is kevesen vigasztalták keresztm alatt, pedig már akkor a hetedik tör járta tiszta Szívét...»

És csak beszél a jó Jézus sokat... Most Ő panaszkodik, de vigasztal is a nagy Szenvedő!

S az áldozó szívébe melegség árad, arca pirulni kezd, lelke hevül, könnyei még inkább hullanak, de ezek a bánatnak könnyei, mert kicsinyhitű volt ő is, mint a tanítványok a genezáreti tavon! Jól estek neki a Mester szavai s mikor tőle is kérdi, mint Pétertől egyszer, hogy: Szeretsz-e engem? Szeretsz-e engem jobban, mint a világ örömeit, a békésebb, de érdemtelen életet, jobban-e, mint az evangéliumi ifjú, ki sajnálta vagyonát elhagyni és követni engem — mondd csak — kérdi most ismét szívet átjáró hangon: Szeretsz-e engem igazán, az érted oly sokat Szenvedettet!?... és akkor az áldozó ajka már csak susogni tud, s egyre azt mondogatja Szent Teréziával: aut pati, aut mori, — vagy szenvedni, vagy meghalni!... Más már nem kell neki.

Igy vigasztal és erősít a Szenvedő Jézus!

És ezek mind megenyhülnek! A jóságos Mester azért száll be szívükbe, ezért simítja le gyöngéden gondterhes redőiket homlokukon, hogy, amit a fájdalom idején sehol meg nem találtak, a gyógyító írt, Ő megadja nekik.

A gyakori szentáldozás egyesíti ezeket és egyesít minden Jézushoz futó lelket az Oltáriszentségben a kínlódó szívek mennyei orvosával, hogy azt, mit a világ szegény keze nem adhat, Ő megadja nekik.

A szent ostya alázatos Királya tér be azoknak szívébe, kik Nála keresnek menekülést a válságos percekben, hogy az édes menedéket, nyugalmas hajlékot feltalálják nála!

A zivataros idők hánytatót lelke nyugalmat lel nála, hisz azért mondta egyszer oly régen: Jöjjetek hozzám!... én megenyhítlek titeket!...

Irta: Pázmándi.

Két eucharisztikus lélek emlékezete.

ABBAN a sorrendben rójjuk le a kegyelet adóját, amelyben az Úr őket magához szólította. Március 15-én hunyta le szemét özvegy Erdődi gr. *Pálffy Pálné* szül. nagykárolyi gr. Károlyi Geraldine. Halálát nemcsak előkelő nagy familiák, hanem az egész magyar katolicizmus gyá-



A podmiki fatemplom, teljesen fából van építve.

szolja. A katolikus egyleti és szociális intézmények egész sorát alapította és támogatta. A keresztény növedőmozgalomnak ő volt anyja és legfőbb apostola, de emellett mindenhol ott volt áldó keze, ahol jó ügy támogatásra szorult. Különösen a szegények nőttek szívéhez. S mindennemű működésében mélységes hite, imádságos lelkülete volt a vezére. Hite képviselte lelkében a nagy tevékenységi és jótékonyági mozgató

erőt. S bensőségét itt képezte a központi oltáregyesületben. 1859-ben lett tagjává és azóta sűrűen találkozunk a jegyzőkönyvekben az ő nevével, jeléül annak, hogy szorgalmasan látogatta a választmány gyűléseit. Természetesen aggkorában ennek már nem tehetett eleget.

Palotájában kápolnát tartott fenn és gyakori áldozásból merítette lelkének azt a frissességét és bölcsességét, amellyel utolsó percéig lelke és irányítója volt — a beteg szobából — intézményeinek és alkotásainak. Lelke, buzgósa egészen az oltáregyesületé volt. Kik az ő nagy tevékenységében nyomdokaiba akarnak lépni és patriarchális alakját mintául választják, ne feledjék nagy lelkének vallásos bensőségét, hitének eucharisztikus mélységét és elsősorban ebben kívánják őt utánozni.

Az aranyos *Medits pater*, lazarista atya, az irgalmas nővérek magyar tartományának igazgatója, április 7-én halt meg. Halála váratlanul ért bennünket, de bizonyára nem őt, ki igazán társalogni tudott az édes Jézussal. Évtizedeken át rengeteg missziót tartott, de azért mindennap volt annyi ideje, hogy egy órai imádásba merüljön a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt. S mihelyt egy kis szabad ideje akadt, az Eucharisztia előtt töltötte el. Akiket szeretünk, azokkal való társalgás felüdít, erősít, munkára képesít. Így tudott ő az oltár előtt Jézusával társalogni s utána kettőzött üdéséggel dolgozni. Soproni származású, mire szülővárosa halála alkalmával is büszkeséggel és emléke iránti tisztelettel mutat reá. Még akkor lépett a lazarista rendbe, amikor még nálunk nem honosodott meg. Betelepítésükkor első volt, ki haza jött és többé el sem távozott. Depaul szent Vince méltóbb megszemélyesítőt nem is küldhetett volna az új vetésbe, hazánkba, mint Medits atyát. Aki egyszer is beszélt vele, csak az elragadtatás hangján tudott aszkezisének kedvességéről és modorának kegyelmi finomságától szólni. Ilyenné neveli a lelket az Eucharisztia. Sírjánál nem tudtunk könnyezni, mert éreztük, hogy lelke már az Úr Jézus előtt örvendezik, de imádkozva kértük, hogy sok eucharisztikus papot segítsen az anyaszentegyháznak küldeni.

Dr. T. J.

Újmisés levele papnövendék barátjához.

Kedves barátom!

Legnagyobb sajnálatomra nem lehattél ott, mikor első szentáldozatomat mutattam be az Úrnak, így levélben írom le neked, kedves Bélám, hogy mit éreztem akkor. De hidd el, csak halvány mása lesz gondolataimnak, érzelmeimnek, hiszen a valóságot megpróbálhatjuk leírni, lefesteni vagy másképp megörökíteni, de mindig csak kép marad az és nem az élet, az édes valóság maga.

Hogy mennyi öröm, mennyi boldogság fér el az emberi szívben,

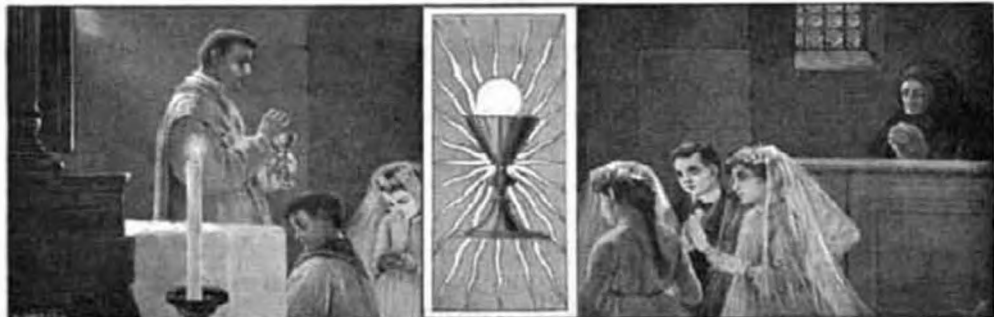
e napon tapasztaltam. Igazán csoda volt, hogy meg nem hasadt a szívem az érzelmek túláradó nagyságától és tömegétől. Sokszor elmélkedtem arról, miképen viselhette el a boldogságos Szűz az örömnök és boldogságnak végtelen nagy voltát, mikor az édes Jézust olyan sokat hordozhatta karjain és ölelgette mint gyermeket és az odasimulva arcához, szeliden és szeretettel gügyögte: anyácskám! De most már értem. A Mindenható abba a kis húsdarabba, a szívbe, vagy mondjuk inkább, az emberi lélekbe óriási erőket, óriási terhek elviselésére képes erőket raktározott be. Egy egész tenger fér beléje. Tengere az örömnök vagy a bánatnak és nem roppan meg alatta, csak hajladozik. Így voltam én is e napon. Mintegy örömmámorban úszva mentem a templomba és az uton százszor is kérdeztem: igazán az én, az én szavamra fog lejönni az égből a kis kenyérbe édes Megváltónk? Mintegy álomban engedtem, hogy reám adják a remek papi öltözetet, kedves rokonaim művészi szék ajándékát. Szerettem volna a lelkemet is ilyen ünnepi ruhába öltöztetni. Liliomlevélköntösbe, napsugárból szőtt palástba. Fejemen mintegy ragyogó aranykoronát éreztem, melyben sűrűn fénylettek a legszebb gyémántok, tetején kereszttel, melyből túlvilági fény áradt. Remegve, de mégis szilárdan léptem az oltárhoz. Uram, mik vagyunk, mi gyöngy emberek, hogy ennyire fölmagasztalsz minket? Béla, hitvány lennék örökre, ha ekkora jószágot nem viszonoznám teljes és örök önátadással. Ne legyen egy porcika se testemben, ami nem az Ővé, lelkemben a legkisebb rezzenés, a legesekélyebb érzés sem, ami nem lángol Érte! Mert Ő szót fogadott nekem, legkisebb, legutolsó kicsi szolgálójának és lejött az eget fényességéből erre a hideg, rideg, szegényes, sovány-érmű földre a pici jelentéktelen ostyába.

Még ezt az alakot is mily szeretettel választotta! Hiszen ha valami drága süteményt választ, nehéz lett volna mindenkinek adni belőle, vagy ha valami nehéz, tömött kalácsot, nem ehetné meg a gyenge, beteg és haldokló. Könnyű, szinte légies e kis ostya és benne mégis a világ ura trónol szeretetből irántunk. Ő halljátok emberek, csakis, csakis szeretetből! Miképen vettem le szemeimet arról a szent ostyáról, mely az én szavamra lett Krisztus testévé, nem tudom, de még most is mintha előttem lebegne. Krisztus vére pedig, úgy éreztem, kiömlött a kehelyből és belecordult a szívembe, forrón és tüzesen, úgy hogy csupa tűz és láng lett tőle a lelkem. Kedves Bélám, ha nekem adnák a világ minden hatalmát, kincseit és élvezeteit, nem érne föl azzal, amit akkor éreztem: az Istent a szívemben. Égetett, áttüzesített, elárasztott engem és tele, de tele voltam Velé csordultig. Drága barátom, mondják, hogy a földön sok boldogság található, de mind odaadnám azért, hogy Uramnak hű papja, szeretett apostola lehetek! Ott akarok nyugodni egész életemen

át isteni kebelén, ép oly szűzies tisztán, mint a szeretett apostol, ép úgy égve és a szeretet tüzetől emésztődve. Hidd el, kedves barátom, hogy a papi hivatás a legbecsesebb, legszebb hivatás a földön és soha se hallgass senkire, aki arra akarna rábeszélni, hogy hagyd ott. Az Isten tüze tiszta, szűzies és mégis édes boldogsággal lángítja át az emberi szívet. Nincs hozzá semmi hasonló, mert Ő nem szomorít meg soha hitetlenséggel, Ő nem vénül, nem hal meg, mint a földi lények. Hány embert ismertem, ki meleg szeretettel vonzódott földi ideáljához, de mikor ez megöregedett és megrútult, akkor elfordult tőle és mást keresett. Az Istennél mindez nem létezik, Ő örökké szép, örökké ifjú és hú. A földi szenvedély gyakran sorvasztó egészségünkre. Istent bárhogy szeretjük, e szeretet nem öl, nem bágyaszt, hanem életet. Hiszen a szeretett apostol, ki ott nyugodott az Úr égő szerelemmel telt szívében, nem sorvadt, nem veszett el ez égő lángtenger közelében, sőt a hagyomány szerint százéves kort ért el. Az Isten iránti szeretet tüze nem emésztí föl ifjúságunk erejét, hanem inkább erősít, ifjít, szépít, míg csak nem jutunk az örök ifjúság és szépség honába. Bár minden pap égne és lángolna az Isten iránti szeretet tüzetől, be más lenne a világ. Mert e Jézus szívének lángjaitól meggyuladt szívek meggyujtanák a hivek szíveit is. Be világos, be meleg lenne akkor e sötét, hideg földön, hol most annyi kétség és hitetlenség homályosítja, hűti-fagyasztja az emberi lelkeket. Be sok kétségbeesés változnék át az öröm derűjévé és mily sok fájdalom, gyász és könny enyhülne, lelne vigaszt az isteni szív jótékony melegségénél! Dús kincsek hevernek az emberiség számára minden oltáron az Isten jóvoltából, de nem veszik föl, nem is néznek feléje. Annál inkább kapnak hamis gyémántokon, hamisított aranyon, isteni helyett emberi találmányokon. Aztán nem csoda, ha oly koldusszegény e nemzedék.

De én nem vagyok az, én királyilag gazdag vagyok! Szeretném kincseimet mindenkivel megosztani, hiszen azért nem kevesbednének azok, sőt gyarapodnának. De ha egyelőre még nem tehetem ezt, hiszen még nincsen állásom, hol papi funkciókat gyakorolhatnék, legalább a te édes baráti szívedbe szeretnék a szeretet e kincseiből, e kedves, szelíd és mégis tüzes isteni lángfolyamból sokat, sokat átömlesztetni. Gyere hát el mielőbb hozzám, hogy lásd, mily nagy boldogság Isten papjának lenni, az átváltoztatás szent igéit kimondani, melyekre az ég Ura leszáll a földre az én gyarló, gyenge kezembe és édes, örök ifjító, eget megszerző isteni táplálékunkká válik. Ő mondd, létezhetik-e nagyobb szeretet az Övénél? És nagyobb odaadás? Ő az enyém, én az Övé így akarok élni és halni... Jer, kedves Bélám, hadd etesselek meg az isteni eledellel és talán még boldogabb leszek, hiszen a te szíved is az enyém. Hadd legyünk egyek az Úrban! Szerető barátod

Imre.



GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: Dr. WÉBER PÁL.

Szabad-e gyónás nélkül áldozni?

SZABAD, ha halálos bűn nem terheli lelkiismeretünket. Ebből azonban nem következik, hogy mindaddig ne járuljunk a szent gyónáshoz, míg halálos büntől távol tartjuk magunkat. A lelki életben nincs megállapodás; vagy előre vagy hátra megy az ember, a napról-napra előforduló tökéletlenségek, hibák, bocsánatos bűnök összegezve sem tehetnek ki egy halálos bünt, de lohasztják a lélek frissességét, kissebbítik buzgóságát, mechanizmust, gépiességet csálnak a vallásos gyakorlatokba és elfödik, eltakarják az Istenben való elmerülés mélységeit.

X. Pius pápa nem újított az egyház elvén, mikor a gyakori szent áldozás föltételét a következőkbe foglalta: a kegyelem állapota (melyet halálos bűnnel veszítünk el) és az egyenes tiszta, jámbor szándék.

Az anyaszentegyház is a harmadik parancsolatban a husvéti szent áldozást teszi köteleességünké.

A kegyelem állapotában mindig lehet és szabad áldoznunk. De hogy szent áldozásainkat előmenetelünkre, nagy lelki hasznunkra végezzük és gyakoroljuk, ne felejtjük, amit már a trienti szent zsinat sürget, mely nagyon kívánja a gyakori szent áldozást, de a bocsánatos bűnök meggyónását is «helyesli» és «hasznosnak» nyilvánítja. Bizonyos, hogy a gyakori, heti vagy kéthetenkénti szent gyónás csak emeli, elősegíti, fejleszti, kegyelembőségesebbé teszi a mindennapi szent áldozást. Amint az egyház buzdítja papjait, kik napi miséjükben áldoznak s kiket egész hivatásuk és kötelességük amúgy is a lelkiekhez szólítja, hogy «minél többször» gyónjanak, a hívek mindennapi szent áldozása is akkor jár igazán sok kegyelemmel és haszonnal, ha a bocsánatos hibák és bűnök alól is gyakran kérnek feloldozást.

Angyalföldi hitélet.

ANGYALFÖLDÖN lakik a főváros legszegényebb és legnyomorultabb munkásosztálya. A nyomor, nélkülözés, a szegénység bűnei szinte diadalnapjait ünnepelethették az elhagyott nép körében. A Szent László Társulat kápolnája lett az Üdvözítő első lakóhelye szegényei körében. S az Úr Jézus ennek a kis kápolnának tabernakulumából elindult ország-lani és uralkodni. Alig hogy megnyílt 1912. novemberében a kápolna, az Isten jóságáról, szeretetéről, leereszkedéséről mitsem tudó nép két hónap vasárnapjain hallotta szentbeszéd sorozatban az Oltáriszentség szeretetteljes és fönséges misztériumait. Megértette az Úr hívó szövegét: «Jöjjetek hozzám mindnyájan...», mindnyájan... Szegénységtek, nyomorúságtok nem lehet jogcím, hogy Tőlem elmaradjatok. Nektek épúgy szól, mint keresztlő szent János tanítványainak: «a szegényeknek az evangélium hirdettetik». S az Úr mostoha nyája, mely az irgalmas szeretetről nem sokat tudott és tapasztalt, boldog volt, érezte és megértette, mit jelent a jó Pásztor hívogató szövege és szeretet — részvételtjes leereszkedése. Az első hónapban 900-an áldoztak; maga az első esztendő már 8300 szent áldozást mutatott. Az angyalföldi szegény nép is úgy tett az Üdvözítővel, mint a samaritánusok, kik «kérék őt, hogy nálok maradjon». Szent áldozásaikban megérezték a jó Mester közelségét és mind többen tömörültek az Úr Jézus köré. Mult évben már 10.600 volt az áldozások száma.

Kitört a világháború, mely egyenesen lelki katasztrófát jelentett volna számukra, de így úgy jártak, mint az apostolok a háborgó tengeren. «Nagy háborgás lőn... úgy, hogy a hajócska elborítotték a haboktól», de mégsem volt ok a kétségbeesésre, mert körükben tartózkodott az Úr.

A háború senkire sem nehezedett oly nagy súllyal, mint épen erre a nyomorgó munkásnépre, ezekre a szerencsétlen családokra. Az eucharisztikus Mester együttérez velők. Ezt őök jól tudják. Néha úgy érzik és vélik, mintha aludnék az Úr. Nem, Ő az Oltáriszentségben mindig ébren van, éjjel-nappal és várja azokat, kik a megpróbáltatások utain «fáradnak» és az élet nyomorúságával «terhelve vannak», hogy «megenyhítse őket». S a nép jön és a kápolna már nem képes befogadni az irgalmat keresők és vigasztalásért, meghallgatásért könyörgők nagyseregét. Nemrégiben is, midőn a kalocsai érsek nálok szent misét pontifikált és őket a harcban küzdő katonáinkért felajánlandó áldozások végzésére buzdította, feltűnő volt, mily sokan áldoznak. «Két cibórium tartalmát kellett szétosztani, pedig ez már a harmadik szent mise volt s a hivek minden mise alatt nagy számban járultak a szentségekhez.» Az eucharisztikus Jézus áldása kísérje e szegény munkásnép apostolainak fáradozását.

Háborús esetek.

Egy észak-elzászi népfőlkelő megható sorokban írja le plébánosának harctéri örömeit, hogy néhányszor szent misét hallgathatott és főleg, hogy a szent mise alatt áldozhatott. Otthon napi áldozó volt. A harctér élményei megértették vele, ki nekünk Jézus Krisztus a szent áldozásban, ahová csak a szülők, testvérek, jóbarátok sóhaja kísérheti az embert, az Úr Jézus személyesen eljön és erősíti, vigasztalja a benne bizókat.

A napokban ment el a harctérre egy családos népfőlkelő. Egyszer már megsebesült, most másodsor szolgáltatta a hazai föld a határ védelmére. A harctéren megfogadta, hogy megváltoztatja életét és buzgó gyermeke lesz egyházának. Több hónapi itthon tartózkodása alatt hetenkint gyónt és gyakran áldozott. A gyakori szent áldozás sok kegyelmet, erőt jelentett számára. Elutazása napján még egyszer meggyónt, hogy úgymond — «tisztá lelkiismerettel még egyszer szívembe fogadhassam az én jó Üdvözítőt, kinek gondjaira bízom családomat és magamat s akit megismertem és megszerettem».

A gyakori áldozás hatása.

AZ EGYIK fővárosi hadikórházban fekszik élethalál között egy katona. Derék vitézünk nemcsak a királynak, de egyúttal az eucharisztikus Jézusnak is katonája. Már régóta napi áldozó. Nagy fájdalmai közepette sírva fakadt örömeiben, hogy betegágyán is sokszor egyesülhet Urával és hogy a háborúban átélt hosszú és nehéz napok után ez a legnagyobb boldogsága és jutalma. Áldozásait oly nagy hittel és áhitattal végzi, hogy példája a legtöbbet mondó és legjobban ható predikáció társaira.

Telefon-pósta. Pázmányi. Egy kissé elmaradtunk értékes cikkei leadásában. Okát tessék abban látni, hogy a háború első hónapjaiban csak 18 oldal volt lapunk terjedelme. *Oltáregyesületek figyelmébe!* A kérvények elbíraltattak, de sok kielégítést nem nyerhetett. Hiszen háború elején jeleztük, hogy az Oltáregyesületek Központja kötelességének ismeri, hogy a háború-ókozta rendkívüli és istenes munkákból derekasan vegye ki a részét. 75 ágyas kórházunk most is tele van sebesültekkel. Ez az oltáregyesületek kórháza, ahol a betegek nemcsak testileg gyógyulnak meg, hanem lelkük is sohasem ismert bensőségre tesz szert az Eucharistia gyönyörű szentélye mellett. S mennyi nyomor és szegénységről sírnak a lerombolt és legázolt kárpátokmenti templomok! Az oltáregyesület máris készül nagy munkájára, mely ott reá vár. Az eucharisztikus Úr Jézus irgalmas Szamaritánusa a háborús nyomornak s az oltáregyesület hivatását teljesíti akkor, amikor ebben eszközül szolgál.



JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: Dr. SZVLLABA EMIL.

XV. Benedek pápa Őszentsége apostoli áldását küldi az eucharisztikus szövetségnek.

QIKOR X. Pius pápa meghalt, fájt a szívünk és árvának éreztük magunkat, mert ő a gyermekek valódi atyja, igazi barátja volt. De ime, kedves tagok, öröm tölti el szívünket, mert az új pápa, XV. Benedek Őszentsége megmutatta, hogy szintén szeret minket. Hiszen ő is földi helyettese annak a jó Jézusnak, aki az Oltáriszentségből annyira gondot visel reánk.

A Szentatya szívét keserű fájdalom szaggatja, mert a keresztények egymást ölik a harctéren. Éjjel-nappal azon fáradozik, hogy a nemzetek békét kössenek és végre megszűnjön az a borzasztó vérfürdő, melyben annyi százezer magyar katona drága vére omlik.

S ilyen sok gond és baj között mégis reánk gondol, a magyar eucharisztikus szövetségi tagokra és *szent áldását küldi minden igazgatónak, tagnak és azok hozzátartozóinak*, hogy az édes Jézus szeretetében, a tagsági hűségben, a gyakori szentáldozásban megerősödjünk.

Meg is fogadjuk a Szentatyának, hogy a mi Urunkat és vezérünket, az Úr Jézust, aki itt él az Oltáriszentségben, soha el nem hagyjuk; buzgó, lelkes tagok maradunk a mi szent szövetségünkben és boldog örömmel járulunk, legalább minden vasárnap, a szentáldozáshoz.

Hálaadásul a Szentatya áldásáért, a legközelebbi szentáldozást a *Szentatya szándékára* ajánljuk fel!



Szentágyas. S. Gy.

Csejtenbaker József, Esztergom főegyházi magyar
áldozópap, a hittudományok tudosa, a magyar, ifju-
sági Eucharisztikus egyesületök általános igazgatója,
alázattal Szentségeit táborihoz bocsátva a papok
szent áldásait csendes szíjjal maga, minden egyes
helyi igazgató, valamint az egész ország és azok
családjai számára.

Róma, 1868, március 1.

Ex aedibus Vaticanis, die 24. Martii 1868

Benigne annuimus secundum precor

Benedictus P. X. V.

Katonáink istenfélelme.

ELJÖTT a szép május és több virágot talált, mint máskor. Nem épen a földből nőtt ki ez a sok virág, hanem az emberek szívéből. Nézd, mennyi piros vérrózsza — az a sok seb, hős katonáink testén! Rózsák, mert szeretetből szenvedték el a sebeket; szeretetből hazánk iránt, szeretetből irántunk is, mert érettünk harcoltak. Felajánlják ezt a sok vérrózsát a májusi Királynőnek, hiszen mindenkinek ott volt a mellén a Szűzanya érmeckéje, amikor a háborúba vonultak: akárcsak az ő katonái volnának.

Bizony övéi is. Nemcsak Máriás-zászlók alatt mentek a harcba, mint a régi magyar katonák, hanem oly tisztán élnek is, mint egykori hős vitézeink. Mert mikor a magyar katonák régente, pl. Nagy Lajos királyunk idejében más országokban hadakoztak, azoknak az országoknak a tudósai följegyezték róluk, hogy csodálatosan tiszta, szemérmes életűek voltak. És ez így van most is. Ime, egy-két kis példa arra, hogy mennyire gondolnak katonáink szűz Máriára és mily tisztán őrzik meg lelküket.

Február 2-án történt Pozsonyban. A jézustársasági atyák templomában nagy ünnepségnek kellett végbemennie. Mikes János szombat-helyi püspök úr az urak és középiskolai tanulók Mária-kongregációjába új tagokat készült fölvenni. Természetesen már hetekkel előbb volt meghatározva, hogy kiket vesznek föl. De ime, majdnem az utolsó pillanatokban, egy órával az ünnepség előtt megjelenik a kolostorban egy alezredes és kéri fölvételt a kongregációba. «Csak ma reggel érkeztem meg a csatáról — úgymond. — Arról értesültem, hogy itt ma tagfölvétel lesz és rögtön elhatároztam, hogy én is belépek a tagok közé. Mikor ugyanis egyik nap a csatáren csapatommal oly borzasztó golyózaporba kerültem, hogy mindnyájan kénytelenek voltunk a nyirkos földön feküdni, akkor, amint kezemmel a földet túrtam, egyszerre rózsafüzért találtam. Azt hittem, ez azt jelentette, hogy a boldogságos szűz Mária kívánsága, hogy ha élve kerülök haza, valami különöset tegyek az ő tiszteletére. Hála az ő anyai jóságának, megmenekültem. Amint meghallottam, hogy ma ünnepélyes tagfelvétel lesz, mindjárt eszembe jutott: ime, lépj be te is, ezzel különös módon tiszteled a jó égi Anyát.» S egy órával később már szűz Mária kongregációjának a tagja volt.

Egyik főhadnagy nemrég visszatért a harcterről. Nyolc hónapig majdnem folytonosan állott tűzben. Az egész hosszú idő alatt alig hét-szer vethette le lábaról a cipőt, különben éjszaka is mindig kűnn a lövészárookban tartózkodott. «Csak az Isten kegyelme, hogy még csak meg sem hültem — így szólt. — Sőt hálát adok Istennek, hogy a háborúban lehettem. Hiszen még testemnek is használt: az a sok szen-

vedés megerősített; érzem, hogy sok évvel tovább fogok élni. Lelkem pedig még nagyobb hasznát látja annak, hogy háborúban voltam. Jó szent gyónást végeztem, mielőtt bevonultam s amiközben röpködtek körülöttem a golyók, sokszor gondoltam arra, hogy milyen hibákat követtem el gyakrabban az életemben. Több hibáimat föl is jegyeztem magamnak, a háború után odaadom az írást egyik barátomnak, hogy ha visszaesnék azokba, pirongasson meg, hogy mit ígértem meg a háború alatt.» Amint hazatért, az első vasárnapon ott térdelt nejével az Úr asztalánál.

Ez a főhadnagy beszélt, hogy katonáink az egész idő alatt nem követnek el bűnt. Oly ártatlanul élnek, hogy szent gyónás nélkül is mindennap meg lehetne őket áldoztatni. Ha mégis itt-ott megtörténik, hogy valaki megfélemedezik magáról, az egész csapat megdöbben s attól tart, hogy Isten megbünteti a meggondolatlant.

Szentmisét szegények hónapokon át nem hallgathatnak. Ha aztán van rá egyszer alkalmuk, boldogok. Ime, egy eset. Egyik galíciai faluban a plébános a szentmiséhez készült vasárnap. Egyszerre fegyvercsörrenés, egy fiatal hadnagy vezetése alatt két katona lép be a sekrestyébe. «Főtisztelendő úr, engem parancsnokom küldött ide kocsival; katonáink ezerszámra állnak néhány kilométerre e helytől; a templomban el nem férnének. Jöjjön velünk, végezzen nekik táborig misét» — mondja a tisz. — «De, uram — válaszolja a plébános — hűveimnek kell misézniem, két szentmisét csak püspököm engedélyével szabad mondanom s püspökömhöz nem fordulhatok most.» Ámde a hadnagy nem tágit, könyörögni kezd: «Főtisztelendő úr — így szól — embereink epekednek az imádság és az istentisztelet után. Hónapok óta nem láttak papot az oltárnál. Szánja meg őket! Hadd erősödjön meg a lelkük!» S a jó plébános elgondolja, hogy az anyaszentegyház parancsa szerint ilyen esetben az is elég, ha utólag jelenti a püspökének, hogy két szentmisét végzett. Elvégzi először hűveinek az istentiszteletet, azután kocsira raknak mindent, ami a táborig miséhez szükséges. Megérkeznek a csapathoz, ott öt perc alatt kész az oltár ládából, mert örömeben mindenki segíteni akar. Akkor középen utat nyit a katonaság, köpenyegeket terítenek szőnyeg gyanánt az útra s megkezdődik a szentmise. Sokan könnyeztek örömeben s valamennyien térdenállva, összekulcsolt kezekkel imádkoztak.

Gyermekeim, kövessük a hős katonákat! Szeressük szűz Máriát, kivált e hónapban, amely az ő tiszteletének van szentelve. Órizzük meg lelkünket tisztán s akkor naponkint áldozhatunk. Becsüljük meg a szentmisét; örüljünk, hogy naponkint vehetünk részt benne. Imádkozzunk, hogy az Úristen adja meg nekünk a békét s addig is óvja és oltalmazza vitéz katonáinkat.

EUCCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Félórai szentségimádás.

Sokat-sokat kell imádkoznunk, hogy a jó Jézus megkönyörüljön rajtunk és megszüntesse a háborút. Amit eddig tettünk, még mind kevés, mert nagyon sok a rossz ember; ő miattuk van a háború.

A budapesti tagok azért most minden vasárnap szentségimádást tartanak az Örökimádás-templomban. Egyik vasárnap a fiúk, a másikon a leányok. Ketten egyszerre egy félóráig, utánuk megint más kettő. Milyen egyszerű lenne, ha minden szövetség megpróbálná, ha az egész országban vasárnaponként ezer és ezer gyermek térdelne az Oltáriszentség előtt és kérné az édes Jézust, hogy ne hagyjon el bennünket szüntesse meg a háborút. A pápa ő szentsége is akarja, hogy ezért sokat imádkozzunk. Aztán itt a május hónapja, amikor sok virágot hozunk a boldogságos Szűznek: ez lesz a legillatosabb virág, ha májusban megkezdjük a félórai szentségimádást. Az igazgató bácsi csinál erre egy külön imakönyvet, júniusra készen lesz. Rajta, kedves tagok, úgy mint a pásztorok Betlehemben, imádjuk őt az Oltáriszentségben.

Budapest. A *Leányok eucharisztikus szövetsége* április 18-án népes értekezletet tartott, melyben elhatározták, hogy *pünkösdhétfőn* elzarándolnak Máriabesnyőre a szent Szűz kegyképe elé. Az *Iffjak eucharisztikus szövetsége* pedig — az április 25-én tartott megbeszélése szerint — május 9-én.

Alcsut. Istenem, de szép lehetett, hogy ismét fáradozott veletek kedves új tagok, az angyali jóságú *Erzsébet főhercegnő* ő császári és királyi fensége, mikor saját kezével tűzte az új tagok keblére a szövetségi érmet! Legyen áldott érte a jóságos főhercegnő, ti pedig, kedves kis tagok, legyetek buzgók, kitüntetéstek mindnyájunk öröme és büszkesége. Beke Gyula barátunk gyönyörű levelében meg is igéri, hogy az Úr Jézust nagyon fogják szeretni az alcsuti tagok.

Kispest. Szívesen közölném Jeney Gizella gyönyörű beszámolóját, ha annyi hely lenne. Bizony 200 tag már szép szám! S buzgóságtok, mint leveledből látom, Gizikém, mintaszerű. Hogy a «tésztafélék a katonák számára» sikerültek-e, nagyon szeretném tudni. Tudod, néha én is kíváncsi vagyok, mint az én drága leánytagjaim — mindig. Üdvözöllek benneteket s különösen a jó Held Imre tisztelendő urat.

Királyrév. Két kis tagtársatok nálam járt s örömmel hallottam, hogy nem csüggedt a buzgóságtok. Csak kitartás, gyermekeim! Ölel az igazgató bácsi.

Dénesd-Csölle. A főtisztelendő káplán úr gyönyörű leveléből látom, hogy milyen jók az én csöllei és dénesdi kedvenceim. Bizonyára soknak a papája és rokona van háborúban. Szegények! Nagyon sokszor gondolok reátok. Dénesden nem lehetne több tag? Szeretettel öllek, gyermekeim és jó szüleiteket üdvözlöm.

Temesvár. (Belvárosi zárda.) Bod Bella beszámolója szerint ez a kis megárvult csoport hű szövetségi fogadalmához! Az árvákat jobban szereti az édes Jézus, ezért csak kitartás! Pá!

Ikervár. Nemrégiben felétek jártam vonaton, ó, mennyire gondoltam reátok, kedves tagok. Örülök, hogy olyan sokan vagytok. Az ismétlőiskolákból majd jó lesz «Ifjak szövetsége» alakítani, ha érdemesek lesznek reá.



FESLŐ BIMBÓK



FOJHÁSZ.

Üdvözlégy ó, hajnalcsillag,
Mária, édesanyánk.
Be sok szomorú nap virrad,
Kérünk, ó, hallgass reánk.

Segíts meg nehéz időkben,
Terítsd ránk palástodat.
Ott messze a fegyver dörren,
Halál-kint, gyászt osztogat.

Ó, segítsed haza őket,
Akiiket mi úgy szeretünk,
Magyar hazánkért küzdöket.
Ó, Mária, légy velünk!

Budapest.

Schwerth Mária
euch. szöv. tag.

Fehérvasárnap a vérmezőn.

AZ ÖREG népfelkelő sohse hitte volna, hogy még ilyen fiatalos tüzek égnek az ereiben. Valóságos harci szomjúság szállotta meg és elkeseredett dühhel gondolt az ellenségre. Nézte a Kárpátok szomorú bérceit és a lelki fájdalom könnye csordult pilláira, ahogy a betörőkre gondolt.

A bánat sokszor csap át gyűlölségbe. És az öreg népfelkelő lelkét is gyűlölség töltötte el, ahogy a szomorú bérceket nézte. Gyűlölség az

ellenség iránt — a Kárpátokat tipró, hazánkat rontó, magyar vérré szomjas ellenség iránt.

A szeme fellobogott.

— Ha ellenségre találunk, — szolt hátra a kis őrjáratnak, — nincs kegyelem, nincsen irgalom. Jaj annak, aki ide merészkedik a hazai tölgyek közé, le kell lőni, mint a kutyát.

A katonák intettek. Szomorú komorsággal szegeződtek előre a fegyverek a susogó tölgyek között.

— Megállj!

A népfelkelő vezényelt. Rekedten, de szinte ujjongva sikoltott a hangja és szive keserősége, emésztő gyűlölete bent égett ebben a vezényezőben.

Megrettent orosz csapatocska állt szemközt.

A népfelkelőnek égett a szeme. A dühtől reszketett keze, ahogy emelte fegyverét és tekintetének elkeseredett lobogásában benne égett a kis orosz csapat halálos ítélete.

Azok megdermedve álltak. A másik pillanatban már földön heverték a fegyverek és fehér kendő lebegett a muszkák kezében.

— Kegyelem? — nevetett fel gúnyosan a népfelkelő. — Kegyelem kellene? Kegyelem a kiontott magyar vérért? Kegyelem a megcsúfolt Kárpátokért? Kegyelem?! — dörgött a hangja és izzó szenvedéllyel emelkedett teste, mint a prédára ugró nemes vadé. Nincsen itt kegyelem, vesszetek kutyák!

Célt. De még nem sült el a fegyver. Várt, amíg nem reszket a keze, mert találni akart, biztosan találni, az orosz szíven fusson át a golyó.

A többi katona is célt. Csak a csapatvezető lövésére vártak.

De a lövés még késett.

És az öreg népfelkelő nézte a célba vett orosz. Öreges ember volt, szakasztott, mint ő. Családapának látszott a munkában roskadt testtartásán, szemének könnyező félelmén, amelyikbe bele volt írva az otthon hagyott kicsikéért gyötrő aggodalom, a nyakában függő medaliónon, amelyikben bizonyosan ártatlan arcoeska mosolyog.

És a népfelkelő szive fölött megmozdult valami. Egy hazai levél, a kis lánya kezeírása.

«Apukám drága, fehérvasárnap leszek első áldozó. És akkor fehér lesz a szívem és szeretni fogok mindenkit. Még az ellenségek kicsi gyermekeit is, akik szintén első áldozók és szeretnek engem és velem imádkoznak. És fogok imádkozni, hogy a jó Isten őrizze meg az ő apukájukat is. Édes apám drága, úgy-e jól teszem? Mert fehérvasárnap csak szeretni szabad...»

És a katona szívébe beleszállt valami gondolat. Hogy igaz, ép ma van fehérvasárnap, amikor csak szeretni szabad. Talán ép most imádkozik kis leánya, a fehérvasárnapi gyerekek apukáiért és talán ezeknek a szomorú, fáradt muszka katonáknak is van fehérvasárnapi kicsi gyerekük...

Könny futott szemébe és leengedte a fegyvert:

«Ne imádkozzon hiába Jucika...» Akkor csendesen szólt hátra:

— Nem bántjuk őket, megkegyelmezzünk. A napsugár pedig bevilágított a szomorú tölgyek közé. Fehéren izzott az ágakon vissza mosolyogva a kegyelmezők és megkegyelmezettek enyhült arcára.

Szakasztott olyan volt az a napsugár, mint a békéért imádkozó fehérvasárnapi gyermekek boldog mosolygása. *Blaskó Mária.*

A pestujhelyi eucharisztikus szövetségről.

Megalakulás. A pestujhelyi római katolikus polgári leányiskolában 1915. február 14-én alakult meg ez a kedves Eucharisztikus Gyermekszövetség, melynek mi buzgó tagjai akarunk lenni.

Szövetségünk 71 tagból áll, polgári és elemistákkal vegyesen, akikkel együtt a polgári iskolában gyülekeztünk az említett napon s innen párosával a mi kis kápolnáunkba mentünk. Az ünnepélyt a «Porba hullok Uram» című gyönyörű énekkel kezdtük meg, melynek elhangzása után a tisztelendő úr gyönyörű megható beszédet intézett hozzánk. Ezután dobogó szívvel térdeltünk az oltár elé s a tisztelendő úr mindegyikünknek feltűzte azt a szép érmecskét. Most már mi is tagok voltunk s ünnepélyesen mondtuk el a felajánló imát a kis újságból. Miután ez is megtörtént, az Oltáriszentséggel kapott áldással megerősítve hálát adtunk a jó Istennek s örömtől sugárzó arccal tértünk haza.

Első gyűlésünk. Február 14-én alakult meg a mi szövetségünk és február 28-án tartottuk az első gyűlést, melyet választásra hívtunk össze.

A gyűlést beszéd előzte meg, melyben a főtisztelendő úr a szentáldozáshoz megkívántató előkészületről és hálaadásról szólt. Azután megkezdődött a szavazás, melynek eredménye a következő:

Az igazgató természetesen a mi jó főtisztelendő urunk: Vedres Béla Elnök: Török Eugenia k. a., a IV. polgári osztály főnöknője.

Alnelnök: Keresztény Margit k. a. elemi iskolai tanítónő.

Jegyző: Borsányi Mária IV. polgári oszt. tanuló.

Aljegyző: Skoday Gabriella IV. polgári oszt. tanuló.

Tanácsos a polgáristáknál: Nagy Irén IV. polg. oszt. tanuló, az elemistáknál: Lamp Cecilia VI. oszt. tanuló s azoknál, akik Pestre járnak iskolába: Revus Jóska III. reáliskolai tanuló. *Borsányi Mária, IV. polg.*



Röptében a nagyvilág körül.

Szentek szigete.

A SZÉP jelző Irországré. Az ir nép VIII. Henrik idejétől rettenetes sok üldöztetésnek és nélkülözésnek volt kitéve az angolok részéről úgy vallási, mint polgári tekintetben. De a sok üldöztetés dacára sem tudott az anglikanizmus tért nyerni és hódítani. Az ir nép hű maradt Krisztus egyházához. Ma is Nagy-Britannia területén Irországban találunk legmélyebb katolikus hitéletet. Szépen buzgólkodik a «férfiak apostolsága», melynek célja a gyakori szent áldozást a férfivilágban gyakorlativá, ott-honossá tenni. Az irek jól tudják, hol kell keresnünk életet, erőt, kegyelmet, vigasztalást. Az «apostolság» tagjai havonta legalább egyszer áldoznak. Ma Irországban a férfiak nagy tömege, legyenek intelligensek vagy munkások, keresi föl naponta az Úr oltárát és mint egy pap írja, ki huzamosabb időn át ott tartózkodott, egyenesen szégyen, ha valaki magát kivonja. Irország a dicséretes példa, mire képes a tevékeny hit. Méltó a «Szentek szigete» elnevezésre. Hazánk jelzője még szebb: Mária országa. Az Oltáregyesületek, eucharisztikus gyermekszövetség, kongregációk, ájtatos társulatok nálunk is sokat eredményeztek, de még nagyobb volna az Úr Jézus öröme, ha főleg a gyermekek és nők körében tapasztalható örvendetes és épületes buzgóság minél több férfit is hozna az Úr oltárához.

Irország fiai hithűségének köszönheti boldogulását; a magyar nemzet jövője is fiai hithűségén nyugszik. Az irek hithűsége gyakori szent áldozásaik gyümölcse. E téren az okos és tapintatos apostolkodásban sok öröme volna az Urnak. Buzduljunk és cselekedjünk. *Dr. W. P.*

«Örökimádás-templom» a világháború és a meggyilkolt trónörökös pár emlékére. A világháború és a meggyilkolt trónörökös pár emlékére a gyilkosság színhelyén, *Sarajevóban* maradandó emléket, Örökimádás-templomot fognak építeni. Folytonos engesztelés és imádás tömjénfüstje fog a gondviselő Isten színe elé szállni azért a sok vérért, szenvedésért,

nyomorért, milliók haláláért és pusztulásáért, mit emberi gonoszság, bűn és romlottság zúdított az emberiségre. Ahol orgyilkosok égbekiáltó elvetemültsége a monarchia trónörökösét nejével együtt gonoszul meggyilkolta és megindítója lett a világháború kimondhatatlan borzalmasságának, ott áhitatos lelkek, tiszta szívek, megtérő Magdolnák fogják a legméltóságosabb Oltáriszentséget imádni és engesztelni az emberi természet szörnyű eltévelyedéséért. Az egész társadalom, az összemberiség felelős azokért a gonoszságokért, amelyekkel egyes tagjai a világot vérmezővé változtatták, ahol épen az ártatlanok vére patakzott leginkább.

A monumentális templomemlék közadakozásból fog létesülni és hirdetője lesz az emberiség történelmének legvéresebb korszakának, melyben csakis az Isten-hit és vallásos erő mentette meg a nemzeteket a végpusztulástól. A templom megvalósításával Bory Jenő művészt bízták meg, ki mint népfelkelőhadnagy szolgál a háború kezdete óta a déli harctéren. Terveit az illetékes helyen nagyörömmel fogadták.

Háborús feltámadás. Az «Örökimádás-templom» feltámadási ünnepeye katonai pompával ment végbe. De nem az a régi, lármás katonai pompa, hanem csupa bensőség, imádás, hódolat dobogott a csukaszürke zubbonyok alatt. A mennyezetet sebesültek vitték, ugyancsak ők ügyettek a templomi rendre. Katonai zenekar kísérte a legméltóságosabb Oltáriszentséget kis diadalútjában. Nem maradt szem szárazon a nagy ember-tömegben, mely a templomot és környékét megszállotta. Istenem mit csinálnak a mi derék katonáink a harctéren? Talán épen most arat köztük legjobban a halál kaszája.

S hő fohászok szálltak a Legszentebb felé, ki egyedüli vigaszunk és erősítőnk. Ha mindentől is megfoszt a háború: szeretteinktől, az életfenntartás eszközeitől, de az Úr Jézustól nem képes minket elszakítani. Sőt ezerszerre jobban hozzáisimulunk, mert egyedül tőle várhatjuk vigasztalan helyzetünk fordulatát.

EGYESÜLETI ÉLET.

Az Oltáregyesület a felebaráti szeretet szolgálatában. (IV. közlemény.)

A székesfehérvári Oltáregyesület is működik a háború szenvedésének enyhítése terén.

Oltáregyesületünk elnöke, Szogyény-M. Julia, mint a helybeli Vöröskereszt-Egylet hölgybizottsága

s fehérműosztályának fáradhatatlan vezetője, továbbá a választmányi tagok, a terjesztők s általában az egylet tagjainak legnagyobb része mint ápolónó vagy a kórházi konyhákban mint felügyelőnó odaadó buzgósággal működik, vagy pedig a fehérmű-

osztályban van elfoglalva. Egyletünk — hála Szuboric Jenő prelátskanonok igazgató urunk nagylelkűségének — 150 koronát ajánlott föl a helybeli Vöröskereszt-Egylet céljaira s 50 koronáért imakönyveket szerzett be, melyeket hölgyeink a sebesült katonák között osztanak szét, ahol e kedves ajándékot mindig a legnagyobb örömmel fogadják. Mondanunk sem kell, hogy mindezen ténykedés mellett nem felejtkeznek meg tagjaink az Oltár-egyesület legelső magasztos céljáról sem, ápoltságok lelki szükségleteiről gondoskodnak, gyónásaik-, szentáldozásaikról, valamint arról is, hogy minél több szentmisében lehessen részük, egyszóval megtesznek mindent, ami derék katonáink vallásos életére jótékony hatást gyakorolhat.

A *szekszárdi Oltár-egyesület* múlt évi működésének kimutatásában már rövidesen jelezve van, hogy milyen módon vett részt egyletünk a háború szenvedéseinek enyhítésében. Kiegészítésül közlöm, hogy Oltár-egyesületünk gondoskodott róla, hogy karácsonykor összes sebesülteink, akik a helybeli Vöröskereszt-kórházban ápolatnak, elvégezték a karácsonyi szentgyónást és szentáldozást. Karácsony első napján szentmise és prédikáció is volt a legnagyobb körteremben, hol az Oltár-egyesület szerelte föl az oltárt.

Karácsonykor gyűjtést indított az Oltár-egyesület igen szép eredménnyel és 500 katonát ajándékozott meg karácsonyi szeretetadománnyal s ismételve osztott ki uzsonnát s

cigaretta a beteg katonák között. Sok száz imafüzetet, rózsafüzért, érmet osztottunk ki a sebesültek között s most is állandóan folytatjuk. Vallásos folyóiratokat és az Uj Lapot is küldjük a kórházakba.

Nagy szükség lenne azonban még katolikus folyóiratokra és füzetekre, túlságos sok a selejtes olvasmány a kórházakban.

A budapesti országos központi Oltár-egyesület választmánya április 13-án tartotta havi értekezletét. Jelen voltak: özv. örgróf Pallavicini Edéné elnökhasszony, Marie de Jerusalem zárdaelnöknő, Kiss Aladárné al-elnöknő, özv. Heinrich Ferencné, özv. báró Vécsey Józsefné, báró Vécsey Eszter, Bruzer Mihályné és Felmajer Vilma választmányi tagok.

Az értekezletet Kánter Károly igazgató vezette. A jegyzőkönyv és a pénztári napló bemutatása után az igazgató ismételten kifejezést ad az Oltár-egyesület gyászának *Pálffy* grófné halála felett. Kegyeletes szavakkal emlékezik meg az igazgató Medits lazarista atya haláláról. Mindketten eucharisztikus lelkek voltak és mintaképek gyanánt tündökölnék előttünk. A kegyelmes elnökhasszony kéri a választmányt, hogy jelenjen meg 17-én a nővédelmi egyesület gyűlésén, mely *Pálffy* grófné emlékének szól. A *hercegprimás* ömenciája melegen ajánlotta az Útmutatót az egyházmegyei papságnak s máris sűrűen történnek rendelések. *Majláth* püspök is válaszolt az Útmutató megküldésére és kijelenti, hogy az országos igazgatóval

meg fogja beszélni ama módozatot, amely az erdélyi Oltáregyesületeket a budapesti központhoz fűzhetné.

Az igazgató jelzi, hogy lassan-lassan meg fogjuk küldeni az egyesületi *okmányt* minden plébániának, ahol Oltáregyesület van.

Az igazgató ismételten kiemeli a besztercebányai egyházmegyei oltáregyesületi igazgató, *dr. Császik István* kiváló buzgalmát. Az ő igazgatósága alatt a besztercebányai Oltáregyesületben a tagok száma 600-ról 7000-re emelkedett. Az *Örökimádás* folyóíratra is szorgalmasan szerzi az előfizetőket.

Az igazgató felhívja a figyelmet azokra a nehéz kötelelességekre, melyek várnak az Oltáregyesületekre a felvidéken, illetve a kárpáti harcok színterén elpusztított templomok felségélyezése terén.

Értésére adja a válaszmánynak, hogy a római anyaoltáregyesület a Szentatjánál volt, hogy átnyujtsa azokat az ajándékokat, amelyek az Oltáregyesületektől számára érkeztek. Ugyancsak nemrégén volt az anyaoltáregyesületbeli kiállítás. Érdekes megjegyezni, hogy a «Corpus Domini» templomában Rómában, mely a gyakori áldozás egyik főemporiuma, az elmúlt évben 38.000 szentáldozás volt, míg a budapesti Örökimádás-templomban 80.000.

Továbbá jelenti az igazgató, hogy az oltáregyesületi számadások fölmentek a megyés főpásztorhoz.

Ezeknek kapcsán ráterelődött a

figyelem azon tekintélyes összegekre, amelyeket a kegyelmes elnökasszony, *özv. Pallavicini Edéné* örgrófné személyesen gyűjtött a templom belső berendezésére. Kétségtelen, hogy az Örökimádás-templom megalkotása és pompás belső berendezése az elnökasszony nélkül el sem képzelhető. Az igazgató siet is ezen elévülhetetlen érdemeket hangsúlyozni. Nem érdektelen annak konstatálása, hogy a gyűjtésekből egy fillér sem ment a zárdára, hanem kizárólag a templomra és az Oltáregyesület palotájára. A zárda megépítését az elnökasszony megboldogult édesanyjának nagylelkűsége tette lehetségessé.

Az igazgató felolvas egyet-mást a Bolletinóból és a müncheni oltáregyesületi közlönyből. Majd jelenti, hogy az oltáregyesületi kérvények elbíraltattak. Kérvény ugyanannyi jött, mint a múlt évben. Természetes, hogy a háborúra való tekintettel csak kismértékben elégíthetők ki, mert hiszen az Oltáregyesület központjának sokat kellett a haza oltárára áldozni, katonáknak dolgozni és a 75 ágyas nagy kórház fenntartása minden hazai Oltáregyesületnek érdeme, mikor tagdíjaival a központot támogatta.

A kiállítás — természetesen a viszonyoknak megfelelő kis méretben — július elején lesz.

A gazdag tárgyú értekezlet imával ért véget.

❧ IRODALOM ❧

A háború lelke. Prohászka Ottokár dr. püspök. Ára 4 korona. A háború óriási irodalmat termel, átjárja a sziveket, elméket; hatalmába keríti a tudományt, irodalmat. «A háború lelke» kétségkívül a legkiválóbb terméke a háborús irodalomnak. Prohászka nem szereti a háborút, nem lelkesedik érte, sőt mint kulturember iszonyodik tőle, de nálánál senki sem érzi jobban a háború nagy hivatását az emberiség történetében. Az etika, a kereszténység, a hazafiasság és szív és értelem olyan magaslatairól nézi a háborút, hogy az olvasó lelkét megnyugtató gyönyörűséggel tölti el a szerető isteni gondviselés iránt, mely a legnagyobb szenvedéseken át is felénk mosolyog.

S nézi a háborút Prohászka püspöknek sajátos intuitió és genialitás reflektoraival.

Az «Élet» folyóirat előfizetői örvendhetnek, hogy 70 fillér ellenében a háború ezen legértékesebb termékéhez juthattak.

Sekrestyések és harangozók vezérkönyve. Irta: *Pogonyi* Bernát balatoni róm. kath. lelkész. Kiadja: *Rétay* Kálmán plébános, az «Egri Népkönyvtár» szerkesztője. *Második, bővített kiadás.* Az egri főegyház-megyei hatóság engedélyével. Ára amatörkötésben 1 kor. 40 fillér.

Pogonyi Bernát balatoni lelkész ezen cím alatt egy nagyon hasznos vezérkönyvet írt a buzgó sekrestyések és harangozók számára, mely őket főképp a komplikáltabb ceremóniákra, de általán egész évi teendőikre nézve is útbaigazítja. E gyakorlati irányú, egyszerű népies nyelvezettel, ügyes beosztással írt könyvecske egyrészt fölmenti a lelkipásztort a folytonos magyarázatok és útbaigazítások terhéől, másrészt az egyházi tájékoztatlansága vagy épen tudatlanságából eredő zavaroknak is elejét veszi, melyek tudvalevőleg sem az isteni tiszteletnél annyira kívánatos harmóniának emelésére, sem az ájtatoskodó hívek épülésére nem szolgálnak. *A lelkipásztoroknak, kántortanítóknak, kik a minisztránsok betanításánál szintén fölhasználhatják, továbbá a sekrestyések- és harangozóknak, úgyszintén a templomgondnokok és kurátoroknak* tett a kiadó üdvös szolgálatot, midőn e hézagpótló vezérkönyvnek — melynek első kiadása rövid idő alatt teljesen elfogyott — újból való kiadására vállalkozott. Szerző egészen átdolgozta s a beérkezett észrevételek fölhasználásával tetemesen bővítette e munkáját, mely *szent Guidó*, a sekrestyések és harangozók patronusának szépen sikerült képével díszítve hagyta el a sajtót. A könyv négy főrésze oszlik. I. A szentmise. II. Ünnepi teendők. III. Szolgálat a szentségek kiszolgáltatásakor. IV. Különfélék. Mikor kell harangozni? Direktorium. Ostyasütés. Egyházi ru-

hák mosása. Tisztogatás. A harangozó a templomban és a magánéletben. Gyakori latin szavak magyarázata. *Megrendelhető 1 kor. 40 fillér árban Réfay Kálmán plébános címén Miskolczon.* A nm. püspöki kar legtöbb tagja engedélyezte, hogy a szegényebb javadalmazású helyeken a templom pénztárából is beszerezhető.

Bernardinus. A kath. egyházi szónoklat szolgálatában. Szerkesztik: *P. Hedly Jeromos, P. Trepán Leonárd és P. Zadovecz István.* Megjelenik havonként Kolozsvárott (szent Ferencrendi zárda). Ára 8 korona.

Szent Gellért ifjúsági pasztorációs folyóirat, Strommer Viktorin dr. sz. Benedek-rendi pannonhalmi főiskolai tanár szerkesztésében. Előfizetési ára egész évre 8 korona.

Ifjúsági beszédeket, pasztorációs cikkeket és irodalmi rovatot tartalmaz. Nevelőknek rendkívül értékes segédforrás.

Mária-Kongregáció. Hitbuzgalmi képes havi folyóirat. Szerkeszti *Bangha Béla S. J.* (Megjelen havonként egyszer.) Előfizetési ára: tömegesen rendelve (20 példány) egy évfolyam 1 korona, külön rendelve 2 korona. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Mária-utca 25.

Egyházi Közlöny. Szerkeszti: *Gerely József.* Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Eszterházi-utca 19. sz. Megjelenik hetenként. Különösen a papság kedvence lapja. Előfizetési ára egész évre 12 korona.

XV. Benedek Pápa Apostoli Körlevele az összes katolikusokhoz megjelent külön füzetkében és magyarul. A csinos füzetet a Religio szerkesztősége adta ki és a kiadáshoz következő magyarázatot tűzi:

Ezt az apostoli körlevelet, sokak kívánságára gróf Mailáth Gusztáv erdélyi püspök engedelmével az ő egyházmegyei körleveléből átvettem és «Religio» című folyóiratomban közöltem. Innen készült ez a külön lenyomat. Egy példány ára egyenként 30 fillér, 10 példánytól kezdve példányonként 25 fillér, 100-tól kezdve 20 fillér. A megrendelést ily címen tessék tenni: dr. Kiss János, egyetemi tanár Budapest, IX., Mátyás-utca 18. sz.

Most jelent meg és Buzárovits Gusztáv könyvkereskedésében Esztergomban kapható: **A megfeszített üdvösség.** Korszerű beszédek Krisztus igaz egyházáról s a valódi hazaszeretetről. Irta: Vanek Ferenc budweisi e. m. esp. plébános. Fordította: P. Tomsa Ambrus ferences áldozópap. Ára 1 korona. E hat beszédből álló beszéd sorozatnak tartalma: 1. A látható egyház és a hitetlenség. 2. Az apostoli egyház és az álhaladás. 3. A katolikus egyház és a nemzeti egyházak. 4. Az egységes egyház és a hitszakadás. 5. A szent egyház és a hitközönység. 6. Az egyedül üdvözítő egyház és a vallási türelmesség. Az összes beszédek a hazaszeretettel — mint egy piros fonállal — át és át vannak szöve, itatva s alkalmazhatók az egyházi év minden szakában. E beszédek eredeti nyelvükben, egymásután több kiadást értek. A hívek, sebesültjeink, lelkiolvasmányul is használhatják.

A háborús idők imakönyve. *Pázmány Péter* nyomán. Összeállította és kiadta: a Szent-István-Társulat. A háború nagy megpróbáltatásai közelebb viszik a hívő lelkeket Istenhez s ezt a közeledést kívánja előmozdítani a Szent-István-Társulat fenti cím alatt kiadott könyvével, amely a lángelkű primás Pázmány Péter gyönyörű imáit tartalmazza, kibővítvé számos aktuális imával és elmélkedéssel. A könyv ára csinos vászonkötésben 1 K. Gyémántkiadás: elegáns bőrkötésben (320 lap) 2 K. Megrendelhető: Szent-István-Társulat könyvkereskedésében Budapest, IV., Kecskeméti-u. 2.

elhunyt tagtól 1.48 K, Salgó Erzsi 50 f, O.-E. tagoktól : Kohl Anna 1 K, Vincze Mária 1 K, Dessinger Anna 60 f, Ács Erzsébet 50 f, Bohling Anna 50 f, Schuss Anna 40 f, Tócsity Erzsébet 40 f, Kéti Katalin 30 f, Konrad Anna 30 f, Szabados Mária 30 f, Brydzinski József 3 K, Brydzinski Józsefné 2 K, Onmacht Anna 2 K, özv. Szeidler Jánosné 1 K, Bucsek Elisabeth 1 K, Turszky Irma 2 K, Perger Stefánia 2 K, Kanitz Józsefné 3 K, Lábánovich Anna 3 K, Stankovits Ferencné 60 f, Polcz Anna 40 f, Zachár Mátyásné 40 f, dr. Cseley Józsefné 10 K, Rusz Ferencné 4 K, özv. Stipek Pálné 6 K, özv. Nejték Józsefné 4 K, Scheiling Ferencné 3 K, Scheiling, Holup Mária 24 f, özv. Stipek Pálné terjesztőnő által : 19.24 K, Csere Mihály 6 K, Dominek Sándorné 50 f, Krajcsik Mária 2 K, Tomka Paula 6 K, Spisits Erzsébet 3 K, Szabó Mária 2 K, Antonovich János 1 K, Weigand Teréz 4 K, Weigand Kázmérené 4 K, Szűz Istvánné 2 K, özv. Steinkugler Edéné 1 K, Barna Lászlóné 1 K, Bosnyák Erzsébet 1 K, Vaszkó Gizella 5 K, a kassai egyh. területén O.-E. tagságdíj 75 K, Szegoretz Mária 1 K, O.-E. tagoktól 19.08 K, Bárdy Istvánné 2 K, Radnay Jánosné 2 K, Takács Róza 2 K, Radnay Magda 40 f, Radnay Gizella 1 K, Radnay Erzsébet 1 K, özv. Stromszky Lajosné 2 K, Stromszky Matild 2 K, Fekete Eszter 2 K, Hadházy Erzsébet 1 K, Holly Karolina 1 K, Kóczian Lászlóné 2 K, Pávlík Anna 2 K, Köpeczi Margit 1 K, Németh Teréz 5 K, Bellágh Istvánné 6 K, O.-E. tagoktól 3.40 K, Gervay Luiza terjesztőnő által : özv. Áldásy Antalné 4 K, dr. Germann Istvánné 4 K, özv. Slávek Józsefné 2 K, Keller Antalné 4 K, Bobula Sándorné 4 K, özv. Melcher Mátyásné 1 K, Dragon Jánosné 1 K, özv. Schmied Lászlóné 2 K, Gebel Luiza 1 K, Fechermanek Katalin 24 f, Koller Raimundné 4 K, Szlancsik Lucia 2 K, Kozák Antalné 2 K, özv. Szatmári Józsefné 2 K, O.-E. tagoktól 11.80 K, Kohányi Miklós 1 K, Kohányi János 2 K, Kohányi Jánosné 2 K, Miszoglád Anna 1 K, Miszoglád Emília 2 K, Góat Rozália 40 f, Holló Györgyné 2 K, Szallár Józsefné 1 K, Szolgovits Irma 2 K, Eperjesi Ferencné 1 K, Eröss Károly 2 K, Janovics Matild 5 K, Janovics Mária 2 K, özv. Demeter Sándorné 2 K, Német Irén 1 K, Kovács Sándorné 1 K, Juhasz Mari 1 K, Ferencz Anna 2 K, Bordigan Teréz 40 f, komáromi férfiak oltáregyesülete 15 K, Fries Gertrud 1 K, Truckenbrod Apollonia 1 K, Pichlmayer Albert 1 K, Eberling Józsefné terjesztőnő által : Pinsker Sarolta 2 K, Pinsker Augusta 2 K, Ginther Hermin 2 K, Tihanyi Laura 2 K, Pardanyi Emílné 2 K, Eberling Józsefné 4 K, Eberling József 2 K, Rejtő Sándorné 4 K, Egyén Jolán 2 K, Kegél Gizella terjesztőnő által : özv. Sustrovits Antalné 2 K, Kelemen Antalné 3 K, Weidinger Györgyné 4 K, özv. Jung Mihályné 3 K, Gudeincz Anna 3 K, Winger Ilona 6 K, Minge Laura 2 K, Kegél Gizella 2 K, Czigler Rozina 1 K, Tollvizer Mária 4 K, Kosa Lászlóné 2 K, Steinbauer Mihályné 20 f, Dekleva Adél 2.20 K, Haasz Józsefné 4 K, dr. Haasz Aladár 2 K, Haasz Emília 10 K, Jäger Borbála által o.-egyleti tagoktól 430 K, o.-egyleti tagoktól 4.34 K, o. egyleti tagoktól 30 K, Molnár Györgyné terjesztőnő által : Czuczay Józsefné 2 K, Pikarszky Luiza 4 K, Pikarszky Jeremiás 4 K, özv. Branyiczky Istvánné 2 K, Branyitzky Margit 1 K, Branyitzky Anna 1 K, Missik Anna 1 K, Czinger Mihályné 2 K, özv. Ékessy Mátyásné 4 K, budajenői o.-egyleti tagoktól 12.24 K, Zsiga Andrásné 1 K, A Gellért O. E. tagok 26.60 K, Bencsik Erzsébet 30 f, dr. Bolvára Illés 4 K, Bolváry Illésné 4 K, Krczmecz Irma 4 K, Valkó András 1 K, Mayer Julia 1 K, Néveri Mária 2 K, Hor-

váth Ilona 4 K, Vincze Mária 1 K, Csekó Gábor igazg. az egri főegyház. tagoktól 600 K, O.-E. tagoktól 30 K, Weiss Berta 1 K, Nejedly Vincéné 1 K, Horánszky Ferencné 4 K, Dömötör Marianne 2 K, öz. Érczhegyi Ferencné 2 K, Nagy Rozália 1 K, O.-E. tagoktól 25.76 K, Konászkó Mária 50 f, öz. Richter Nándorné 1 K, Rainer János 10 K, Szentirmay Irma 5 K, Lichteneckert Teréz 4 K, Práda Vilma 2 K, Uhlmann Anna 50 f, Vertik Józsefné 50 f, Kuzmits Johanna 1 K, Balog Margit 1 K, Manzák Ferencné 2 K, Szabó Józsefné 1 K, Simon János 1 K, Simon Jánosné 1 K, Hitterin Mária 1 K, Márton Gáborné 2 K, Kármann Mária 1 K, Fejős Apola 1 K, Kármann Julianna 50 f, Bodoes Mária 40 f, ft. Molnár Béla pléb. úr által: O.-E. tagoktól 40.08 K, O.-E. tagoktól 20.40 K, ft. Klacsansky József úr által: O.-E. tagok 132.82 K, Schultzenberger Irma és Ilona 4 K,

1915 januárban befoly adományok: Szappanos Matild 1 K, Szakács Róza 1 K, Csúra Terézia 1 K, Bódi János 2 K, Szikora Sándorné 1 K, Csákány Julis 60 f, öz. Márczy 3 K, öz. Funk Antalné 2 K, Czákó Rozália 2 K, Mihálka Jánosné 1 K, Mihálka Margit 1 K, Csajkás Mihályné 1 K, Zwickl Jozefa 2 K, Itali Juliska 3 K, öz. Török Imréné 24 f, öz. Rözer Miklósné 24 f, Répászky Margit 24 f, Hochstein Györgyné 1 K, Pájer Istvánné 2 K, Kantarik Krisztina 2 K, Bohácsik Mariska 1.24 K, Lebengut Ferencné 2 K, Kleineisel Jánosné 1 K, Veszely Vincéné 2.40 K, öz. Weisz Gyuláné 2 K, Fischer Anna 40 f, Fischer Aranka 40 f, Garay Stefánia 40 f, gróf Zelénszky Róbertné 5 K, Rothen Alajosné és családja 4 K, bucsai O.-E. tagoktól 20.48 K, Nagy Péter 1 K, Burdet Eugénia 2 K, Kocsi Anna 1.40 K, öz. Finta Imréné 1 K, Fellner Károly 6 K, Fellner Károlyné 6 K, Stiassni Szilveszterné 2 K, Frkán Anna 2 K, Prohászka Istvánné 1 K, Hausler Márton 2 K, Mihálik Jánosné 2 K, Gödölle Emma 1 K, Letovics Alajos 60 f, Letovics Alajosné 60 f, Csiffary Teréz 4 K, Binder Rezső 2 K, Kind Teréz 2 K, Zakariás Kálmán 50 f, Zakariás Kálmánné 50 f, Bolváry Gézáné 1 K, Herz Anna 1 K, Czinkel Erzsébet 40 f, Marutykó Klára 1 K, Gregoreta Mária 1 K, Hanak Antal és neje 4 K, Matykó Karolin 1 K, Illés József 1 K, Györi Lászlóné 1 K, Hufnagl Emma 1 K, Metzler Jánosné 1 K, Soszenszki Jánosné 1 K, Pataki Ferencné 1 K, Pataki Ferenc 1 K, Takács Borbála 2 K, Truzsics Erzsébet 2 K, Rozmann Jánosné 1 K, Rozmann János 1 K, Jancsik Stefánia 80 f, Kraemer Géza és neje 20 K, öz. Katuza Albertné 24 f, Vidats Dezsőné 3 K, Szegh Erzsébet 2 K, gróf Török Hermína 4 K, Kopácsi József 20 f, Nagy Anna 2 K, Posch Borbála 2 K, Forián Aloys 2 K, Lipp Karolina 2 K, Sebestyén Mária 2 K, Korpecs Anna 2 K, Viszenpart Aloysia 2 K, Dér Teréz 1.20 K, Schuller Teréz 2 K, Korpits Anasztázia 4 K, Wurzinger Mária 2 K, Pap Józsefné 1 K, Nagy Mária 40 f, Bacsa Erzsébet 40 f, Fábrián Teréz 40 f, Fábrián Erzsébet 40 f, Kovács Ferencné 2 K, Lukics Anna 2 K, Feitl Aloysia 2 K, Veisz Teréz 2 K, Mátus Appolonia 2 K, öz. Vécsey Józsefné bárónő 4 K, báró Vécsey Ester 4 K, gróf Sztáray Sándorné 4 K, gróf Cziráky-Almássy Erzsébet 40 K, herceg Hohenlohe Klodvigné 20 K, öz. gróf Hadik Béláné 40 K, Hegyessy Flóra 20 K, Ghyczy Ida 10 K, Madaras Józsefné 10 K, Tihanyi Béláné terjesztőnő által: báró Rudnyánszky Józsefné 4 K, Tihanyi Béláné 10 K, Moravec Ignácné 4 K, Kántor Erzsébet 2 K, Kántor Vilma 2 K, Gervay Luiza terjesztőnő által: Hofbauer Erzsébet 2 K, Kakucsy Györgyné 4 K, Groschl Károlyné 2 K, öz. Felbermayer Nándorné 2 K, Blaskovics Ida

terjesztőnő által : Kokovay Ilona 2 K, Blaskovics Irma 2 K, Blaskovics Ida 5 K, Tausch Hermin terjesztőnő által : Gyorgyevics Amália 1 K, Ollinger Antalnő 2 K, Gyimonyi Józsefnő 2 K, özv. Simay Jánosnő 4 K, Szelke Árpádnő 5 K, Igersics Gizella 2 K, Sechász Józsefnő 2 K, Karcz Ferencnő 2 K, Kolla Éva 2 K, Tausch Hermin 2 K, Salamon Malvin 1 K, Szilágyi Lajosnő terjesztőnő által : Tretter György 2 K, Tretter Györgynő 2 K, Tretter Magdolna 6 K, özv. Tarszinger Józsefnő 3 K, Tarszinger Ferenc 2 K, Visnovszky Mátyásnő 1 K, Fremmel Borbála 1 K, Szilágyi Lajosnő 2 K, Szilágyi Lajos 2 K, Belény Györgynő 5 K, Váro Ferencnő 2 K, Lowell Matild terjesztőnő által : dr. Kanits Kálmánnő 4 K, Kanits Teréz 2 K, Ezsöly Józsefnő 1 K, Skopecz Gusztáv 40 f, Csapp Valéria 5 K, Skopecz Gusztávnő 5 K, Pekker Istvánnő 4 K, Vacula Jánosnő 1 K, Horváth Károly 1 K, Gersits Józsefnő 80 f, Bohán Mária 60 f, Miss Bartel 10 K, özv. órgróf Pallavicini Edénő 40 K.

1915. januárban befolyt adományok. Skopecz Mária 40 fill., Miskó Józsefnő terjesztőnő által : Seifert Jenő 1 K, Seifert Dezső 1 K, Albrecht Mária 2 K, Elias Cecília 2 K, Tonhauser Mária 3 K, Labos József 1 K, Kovzenszky Antal 4 K, Koozenszky Antalnő 4 K, Hack Mária 1 K, id. Gábon Józsefnő 5 K, Callicaris Ferenc 2 K, Vágó János 5 K, Liss L.-nő 5 K, Beelusek Jánosnő 2 K, Hauk Anna 1 K, özv. Zimmermann Tamásnő 1 K, Vormündl Ferenc 1 K, özv. Németh Emma 2 K, Zelencsik A. 2 K, Jachneck Mária 2 K, Sauer József 1 K, Szauer A. 1 K, özv. Giefing Istvánnő 4 K, Pelczer Gyula 2 K, Pelczer Gyulánő 2 K, Hanny Károlynő 2 K, Hanny Károly 2 K, Pálházy Józsefnő 4 K, Andrez Katalin 2 K, Andrez Anna 1 K, Posztoszky Ignác 1 K, Giersch Gyulánő 2 K, Griem Berta 4 K, Franelle Irma 4 K, Rabos Zóza 4 K, Wagner Irén 3 K, Wagner Béla 3 K, özv. Del Medico Ágostonnő 10 K, Zeidl Antalnő 5 K, ifj. Schödl Viktor 1 K, Sinka Katalin 2 K, Holma Mária 4 K, Wohlrath Márta 2 K, özv. Czimeres Károlynő 1 K, Csizmadia Anna 1 K, Tarnóczy Eszter 2 K, Pap Mária 3 K, Kunszt Julia 3 K, Schraut Paula 2 K, Messner Julianna 4 K, Szüts Erzsébet 4 K, Szüts Anna 2 K, Kozma Erzsébet 2 K, Kozma Gizella 2 K, özv. Kraemer Simonnő 4 K, Kraemer Ilonka 2 K, Kraemer Emilnő 2 K, Kraemer Emil 2 K, Salobodnyik Zsuzsanna 4 K, Jekel Margit 2 K, Reisz Mária 2 K, Mayer Katalin 1 K, Kozma Mária 4 K, Balogh Szidónia 2 K, özv. Katona Ágnes 5 K, Ptztvál Mária 3 K, Haber Vilma 2 K, Lamprecht Irma 3 K, özv. Lambrecht B.-nő 3 K, Lambrecht Erzsike 3 K, Sztáray Mihály 2 K, Sipeki Kálmánnő 2 K, Liszák Mihálynő 2 K, Szórady Józsefnő 2 K, Frenreisz Gézanő 2 K, Barabás Margit 2 K, Mank Lajosnő 5 K, Fetti Lipótnő 2 K, Zahajezky Jánosnő 2 K, Élő Mária 5 K, Wetgelsberger Boriska 2 K, Buchbauer Anna 3 K, Peutsel Antalnő 1 K, Nógrády Jozefa 4 K 24 fill., Csudnay Károlynő 4 K, Szilvássy Rozália 2 K, Payer Mária 2 K, Pölczel Anna 2 K, Daum Mária 2 K, Hupka Luiza 5 K, Szölgvény Ferencnő 10 K, Bottka Lászlónő 5 K, Bottka Sarolta 5 K, Szurdesz Ilonka 2 K, Molitorisz Ilonka 2 K, Görög Ferencnő 2 K, Szulyovszky Camilla 2 K, Görög Ferenc 2 K, Kerecsényi Ferencnő 10 K, Gyömrei Teréz 5 K, Kálvin Teréz 2 K, Lengyel Julia 2 K, Danczinger Józsefnő 2 K, Szakatics Anna 1 K, Peutsel Mária 1 K, Nagy Antalnő 2 K, Tomasovszky Irma 2 K, Tomasovszky Mária 2 K, Voda Ferenc 2 K, Kubát Rozália 4 K, Harsányi Eleknő 4 K, Bánó Józsefnő 20 K, Kramarik János 4 K, özv. Lafranev Károlynő 4 K, Bernhardt Mária 2 K, Gyenge Gyulánő 2 K, Kózáy Zsuzsanna 1 K, Tóth

Józsefné 50 fill., Schleisz Katalin 40 fill., özv. Beliczay Jánosné 1 K, Köszler Ágoston 12 fill., Köszler Mária 12 fill., Kump Klára 4 K, O. E. tagoktól 127 K 16 fill., báró Mansdorf Géza és családja 16 K, Petz Róza 2 K, Tordai Graif Erzsé 5 K, O. E. tagoktól 40 K., gróf Széchényi Imréné 10 K, O. E. tagoktól 10 K, O. E. tagoktól 51 K 37 fill., O. E. tagoktól 49 K 92 fill., O. E. tagoktól 30 K, O. E. tagoktól 39 K 60 fill., O. E. tagoktól 24 K 40 fill., Fehér Antalné 4 K, Szabó Mariska 2 K, Bernyó Julia 3 K, özv. Günther Tivadarné 4 K, özv. Ott Ignácné 4 K, Krizsán István 1 K, Paulik Franciska 2 K, Tóth Pálné 10 K, O. E. tagoktól 13 K 78 fill., Herceg Erzsébet 1 K, Illésy Gyuláné 2 K, Huszár Miklósné 10 K, Ragányi Gézané 2 K, Sotola Ernőné 2 K, Kristóffy Ferencné 2 K, Merkl Anna 60 fill., Tiff Terézia 1 K, Kőszeghy Vendelné 3 K, Tóth Karolin 1 K, özv. Mészáros Alajosné 6 K, Obendorfer Jánosné 1 K, Takács Zsigmondné 2 K, Hofer Ferencné 2 K, Paezona Antalné 2 K, Fridrik Ernőné 2 K, Zöld Márton 1 K, Mocsári Erzsé 20 fill., Albert György 18 K, Hajdu Ferencné 30 fill., Szalma Péterné 2 K, Leckó Jánosné 1 K, Tolnai Józsefné 2 K, Slanics Mihályné 1 K, Bárány Ferencné 1 K, Kis Jánosné 1 K, Peringer Magda 50 fill., Sélley Borbála 50 fill., O. E. tagoktól 19 K 24 fill., Haoz Elisabeth 1 K, Takács Adél 40 fill., Gerbl Margit 1 K, Cseprecz Sándorné 24 fill., Bohuszláv Józsefné 70 fill., Lácza Elekne 2 K, O. E. tagok 27 K 66 fill., gróf Coudenhove Kunó 5 K, O. E. tagok 30 K 72 fill., ft. Kárpáti József plébános 10 K, Pécsi Oltáregyesület 50 K, O. E. tagok 42 K 10 fill., Selmezbányai Oltáregyesület 18 K.

(Folytatása következik.)

Felelős szerkesztő: **Dr. Tiefenthaler József.**

Walsler-Varga-féle
Örökimádás imakönyv
az oltáregyletek imakönyve, ötödik
teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival
 megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés 4 K — f.
 Bőrökötés, vörösvágás, tokkal 5 e — e
 Bőrökötés, aranyvágás, tokkal 6 e — e

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás ... 4 K 50 f.
 Bőrökötés, vörösv., tokkal ... 5 e 50 e
 Bőrökötés, aranyv., tokkal ... 6 e 50 e

Borjúbőr-kötés, aranyvágás,
 párnázva, kazettával 8 K 50 f

Japán papíron: (az egész könyv egy ujj-
 nyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás — 4 K 50 f.
 Bőrökötés, vörösvágás, tokkal 6 e — e
 Bőrökötés, aranyvágás, tokkal 7 e — e
 Borjúbőr, párnázva, kazettával 9 e — e

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál
Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
 utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK

1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamal
 még kaphatók **1 K 40 fill.-jével.**
 egyenként